АНОНИМЪ.

БОГОМИЛСКИ ЛЕГЕНДИ

СТРАНИЦИ ИЗЪ ЛѢТОПИСЬТА НА СВѢТА

София: 1912.

Царска Придворна Печатница на Ив. Кадела въ София.

НА СВѢТЛАТА ПАМЯТЬ НА
БОЯНА, ИЕРЕМИЯ, ВАСИЛИЯ,
КАМЕРУНА, МИХАИЛА, ТЕО-
ДОРА, СТЕФАНА, СВѢТОМИРА,
ПЕТРА, НИКИТА, СИМЕОНА —
И НА ОНѢЗИ, КОИТО НЕ СЖ
МЕЖДУ НАСЪ.

ПРѢДГОВОРЪ.

योदन्

При четенето на тия легенди, човѣкъ си спомня легендата за свърхчовѣка, който е оставилъ знаменититѣ думи: „Този, който пише съ притчи и кръвь, иска не да го четатъ, а да го учатъ наизустъ“.

Тѣ сж писани „съ притчи и кръвь“. Рожба на една идейна буря, тѣ обладаватъ строгия дъхъ на езотерическия алегоризъмъ. Излѣзли въ едно врѣме на смутъ и силна борба, тѣ сж пролѣли не малко кръвь. И най-напрѣдъ кръвьта на тия, които сж ги писали. Богомилитѣ сж умѣели да умиратъ за мисъль. Историята помни имената поне на трима, изгорени прѣдъ капището на тогавашната догма: Михаилъ, Василий, Никита. А лѣтописьта на свѣта носи имената още на стотина.

Има цвѣтя въ нашето минало. И растатъ тѣ наврѣдъ — не малко сж и между пукнатинитѣ по камънитѣ на умрѣлитѣ храмове. Богомилитѣ храмове не градѣха. И за това легендитѣ сж изгубени сега. Останаха други цвѣтя — студенитѣ хиацинти на мраза, когато самиятъ снѣгъ се обръща на цвѣтове. Но тѣ сж цвѣтя безъ миризма.

Богомилскитѣ легенди раздаватъ горешъ тропически дъхъ. И въ дива старобългарска плетеница се развиватъ идеитѣ, вълнували отъ вѣки мисъльта. Четатъ се въ тая фриза отъ идеи отровнитѣ заклинания на вавилонскитѣ звѣздогадателски храмове, пламтящитѣ прѣдания на пирамидитѣ, — въ нѣжно-ядовито изяшество се разливатъ ниневийскитѣ звѣздни какерони, огненитѣ персийски възлияния при възпалване на свѣтилницитѣ, кога жрецътъ разнася въ теменужния мракъ на храма страшнитѣ слова на Митра, — дочува се окюлтната традиция на Кабалата — отъ Еноха до Симонъ Бенъ Йокая, — мистичниятъ полетъ на срѣдневѣковието, тишината на сѣверната символика, математично-студената мисъль на древна Елада.

При пламтящитѣ карамфили се вижда студенъ зюмбюлъ — и изъ мрака на нашата старина се чуватъ бранни викове. Очъртаватъ се ясно отдѣлни острови на съзерцанието, дѣто анахоретъ съ черни коси и перламутрово лице пише руни на тайнитѣ върху пергаментъ, изписва заглавки и миниатюри — и ги краси съ окра, индиго и киноварь.

И като шумяща златна приказка се носятъ легенди за тоя монахъ, братъ на царь Петра, че той магьосва и цѣри, че той убива съ погледъ и знае великитѣ аркани на изто́чното Посвещение.

И носи се мълва за него и за много като него, че знаятъ н о в и истини, че се борятъ и умиратъ за тѣхъ, отровени задъ кадифената завѣса на царския дворецъ, или убити въ влажнитѣ тъмници на Византия и Прѣславъ.

И сега почти не ни се вѣрва.

Този монахъ, Боянъ Магьосникътъ, единствената по сила мистична фигура въ нашето минало, човѣкътъ, за когото не може да се каже, кога и дѣ е умрѣлъ, както и — дали го е видѣлъ нѣкой въ лицето, — е написалъ най-хубавитѣ и силни богомилски легенди.

Въ тѣхъ се носятъ напѣвно думи на миналото, думи — забравени вече. Въ ритмично течащи стихове сѫ възсъздавали други отъ неговитѣ

връстници по вѣкъ легендитѣ на старината. Но и тѣ сѫ забравени сега.

И ето, врѣме е вече да се изтръгнатъ изъ тъмнитѣ глъбини на врѣмето тия скрити съкровища — и пакъ бранно да блѣсне острието на българското слово. И, може би, ще дойде редъ на ново да се възсъздаде чутото — и прѣдъ насъ да разцъвти обновена цвѣтната гирлянда на красотата.

Може би.

Тази книга е възсъсдаване на литературнитѣ идеи и форми отъ най-дълбоката и интересна наша епоха.

Богомилскитѣ легенди сѫ се славили наврѣдъ като съкровища на мисъль и стилъ. Тѣ обладаватъ напѣвния дъхъ на източния паралелизъмъ и върху цѣлия фонъ на разказваното разливатъ пурпура на царственъ балдахинъ.

И въ желѣзни слова се донасятъ строго изказанитѣ думи на Планината.

Анонимъ.

ЦАРЬТЪ НА МРАКА

Sis mihi gladius Michaelis, in virtute Elohïm Sabaoth fugiant a te spiritis tenebrarum et reptilia terrae!

Мелкиоръ отъ Дамаскъ: „Ритуалъ на Черната Магия“ — гл. III — Заклинание на Меча.

когато Седемьтѣ Сина на Пламъка протржбиха началото на свѣта, Саваотъ роди Своя Синъ и го нарече Авениръ, Баща на Свѣтлината. Лицето му бѣше пурпурно като зора и очитѣ му — пламъци, подобни по блѣсъкъ на златенъ сплавъ.

И даде му Елохимъ седемьтѣ небеса и всичко невидимо. И тогава се замисли Авениръ, отвори уста и каза: „Широки сж небесата, силенъ е Богъ, а моето сърдце е празно. Дѣ да намѣря слово, което съ мълния да разпали духа и да му даде пжть къмъ онова, що нѣма край?“

Умисли се Авениръ.

Тжженъ бѣше.

И тжга бѣше по цѣлата вселенна.

А когато седемь деня минаха, стана Авениръ една вечерь по залѣзъ, та отиде при Синоветѣ на Пламъка. Видѣ ги отдалечъ, потънали въ свѣтлина, а сѣнкитѣ имъ се губѣха — седемь дълги сѣнки съ блѣсъкъ на теменуженъ аметистъ.

И рече Авениръ:

„Широко е небето и тайни сж пжтищата на Адонай. Мждростьта му е здрава като адамантъ. Но моето сърдце е празно и небесата нѣматъ мѣсто за мене. О вие, водачи на седемьтѣ пълка, елате съ мене! И нека ново небе съградимъ, земя да съзидаме и да дадемъ пжть на това, що нѣма край!“

Нощь покри лицата на Синоветѣ и слова на мятежъ съзрѣха тѣ въ словата на Сина Божи.

И рече Иехудиель:

„Проклетъ — този, който туря пръста си на жерлото! Иехова е мощенъ и неговата мисъль е чиста като висонъ, а гнѣвътъ на Иехова отравя като сокътъ на червенъ алмугъ. Ние не сме съ тебе!“

И Синоветѣ на Пламъка се отдалечиха, лицата имъ — бѣли и замислени, главитѣ имъ — наведени.

Разпали се тогава въ душата на Авенира мъсть и проклѣ съ горчиви думи Синоветѣ на Пламъка. И думитѣ му станаха акрапи, а мислитѣ му — скорпиони.

И докосна се Авениръ съ гнѣвна ржка до седемьтѣ сѣнки — и сѣнкитѣ приеха видъ на хора. Тѣ бѣха сухи и силни, а ржцѣтѣ имъ — мишци на гиганти.

И повика Авениръ първия отъ Владицитѣ на Гръма. Името му бѣше Абадонъ — Ангелъ на бездната. Косата му бѣше пламъци, а лицето му — красиво като лице на жена. Очитѣ му бѣха черни като бездна и парѣха.

Като видѣ Авенира гнѣвенъ, Ангелътъ го попита, кой го е наскърбилъ. И каза Авениръ:

„Абадоне, царю на бездната и Властителю на Гръма! Прѣзъ себе си трѣбва да мине живиятъ и да не плаче за мъртвацитѣ. Ето тѣзи сѣнки — тѣ сж наши слуги. Просторни бѣха небесата за Седемьтѣ Сина на Пламъка, за Владицитѣ на Гръма и за архонтитѣ на Божия Мечъ. Тѣсни сж за Авенира и нѣма мѣсто за мене тукъ. Да съградимъ ново небе и земя — и да въплътимъ създания тамъ! За творчество жадува Бащата на Свѣтлината — и за пжть, по който нѣма умора, за бездни, изъ които нѣма изходъ! Ела съ мене!“

И поведе Абадонъ шестьтѣ Владици на Гръма и пълковетѣ на Мълнията съ тѣхъ.

И страхъ падна върху вселенната — и трая седемь луни.

И на свършека на седмата луна стигна до Саваота гласътъ на небесния смутъ и заклѣ се Богъ въ името си, че ще накаже сина си.

И проклятия горчиви изрече тогава.

Авениръ стана мраченъ като здрачъ, лицето му тъмно и сърдцето му закоравѣ. Прокоба Божия повисна надъ свѣта и Авениръ биде нареченъ Сатанаилъ — Врагъ на Силния.

Тогава Сатанаилъ създаде небето съ неговата звѣздна плащаница и таинственитѣ писмена на Зодиака и седемьтѣ седалища на Слънцето. И земята — съ живота, кипящъ въ растенията — мѫтното алое съ неговата миризма и огнения храстъ съ неговото великолѣпие. И насади Едема съ неговитѣ чарове. И рѣка направи да тече изъ Едема. Рѣка, която тече въ четири потока. Името на първия: Фисонъ. Той минаваше прѣзъ страната на Двата Стълба и вълнитѣ му бѣха като кризопразъ — зелени съ златни отражения. Името на втория потокъ: Гехенъ. Поеше страната Етхописъ — Змията на Огъня. И неговитѣ води очистваха всичко и топѣха металитѣ като пламъкъ. Третиятъ потокъ бѣше Хидекель — Двойния Язикъ. Минаваше прѣзъ Асурхай — блѣсъкътъ на Асуръ и вълнитѣ му бѣха бавни. Водата му се смѣсваше отъ черна и бѣла и бѣше мѫтна по срѣдата. Името на четвъртия потокъ: Фиурахъ — Гласътъ отъ Небето. Водитѣ му бѣха като разтопенъ сулфуръ и даваха змиевидни блѣсъци по вълнитѣ. Изъ тоя потокъ се чуваха странни гласове. И можеше да се види отразено тамъ всичко, що ставаше на небето, на земята и въ седемьтѣ бездни.

И погледна Сатанаилъ дѣлото на своята рѫка.

Всичко бѣше хубаво. И засмѣ се Сатанаилъ.

И взе отъ рѫката на Абадона огънъ, вѣтъръ, вода и пръсть и заклѣ ги съ заклинанието на първия Хаосъ и създаде отъ тѣхъ Човѣка.

Но Човѣкътъ бѣше недвижимъ и нѣмаше духъ въ него. И напразни бѣха усилията на Сатанаила да съживи Човѣка. Стоеше Човѣкътъ красивъ като бронзовъ истуканъ и тѫжно гледаха очитѣ му. Но погледътъ му бѣ лишенъ отъ смисълъ.

И Сатанаилъ проводи Абадона да иска отъ Саваота Духъ. Смили се Вишният и даде на Човѣка небесна Душа, но Духъ не му даде. Защото върху земята и небесата на Сатанаила Духътъ не можеше да живѣе.

Но заклѣ се Адонаи въ седмото отъ своитѣ имена, че ще даде Духъ на Човѣка, когато той мине Безднитѣ, Земята и тритѣ Небеса.

Тогава оживѣ Човѣкътъ и Сатанаилъ му даде име: Адамъ — отъ земя роденъ. А Човѣкътъ бѣ самъ и тжжеше.

И една сутринь видѣ Адамъ прѣдъ себе си жена, облечена въ одежди отъ слънце и диадема отъ смарагдъ на челото ѝ, а върху диадемата пишеше: Тайна.

Адамъ не можа да каже нищо, очитѣ му бѣха като слѣпи отъ блѣсъка ѝ, умътъ му не можеше да разбере буквитѣ върху диадемата ѝ.

Тогава жената каза:

„Азъ съмъ Ева. Който не мине прѣзъ мене, не ще стигне до Бога. Затова моятъ Творецъ ме нарече Майка на Живитѣ“.

И Адамъ се възрадва, сърдцето му се стопли и на лицето му се изписа усмивка.

А единъ день, когато бѣше горѣщо и Ева пиеше вода отъ извора, Сатанаилъ мина прѣзъ Едема. Наведена надъ канарата съ вода, Ева пиеше. Заднята пола на дрехата ѝ се бѣше вдигнала много и дѣсният ѝ кракъ се виждаше цѣлъ. Бѣлотата му бѣше като на млѣченъ халцедонъ и Сатанаилъ го видѣ.

И въ сърдцето му заигра желанието, желанието роди страстьта, а страстьта — копнежа. И закопнѣ пръвъ пжть по жена Сатанаилъ.

Когато, едно утро, Ева спѣше подъ сѣнката на единъ тамаринтъ, Сатанаилъ пръвъ пжть видѣ, че тя е хубава. Устнитѣ ѝ се червенѣеха измамливо като сардониксъ, а рѣсницитѣ ѝ засѣнчаваха съ виолетовъ мракъ очитѣ ѝ.

„Тя е хубава“, рече Сатанаилъ.

И той я пожела.

И когато Ева се събуди, Сатанаилъ ѝ подаде алабастъръ съ сокъ отъ кимионъ и сѣмена отъ мандрагори. Ева се засмѣ като на сънъ, затвори очи и го изпи въ упоение. Питието бѣше благоуханно, топло и възбудително. Когато го изпи, Ева пламна, очитѣ ѝ станаха влажни, прѣмрѣжи се погледътъ ѝ. Тя не можа да сдържи своята плъть и пръвъ пѫть позна, че е жена. И тогава тя се отдаде на Сатанаила.

А подиръ грѣха Сатанаилъ се усѣти слабъ и не можеше да създаде нищо. Очитѣ му се помрачиха и Ева видѣ, че той страда. На лицето му се четѣше непознатъ копнежъ и не погледна вече той Ева съ око на желание. А Ева се мѫчеше, че я отхвърли Сатанаилъ. Защото той бѣше силенъ и погледътъ му бѣше слънце, а цѣлувката му парѣше като вѫгленъ.

И роди Ева отъ него близнаци — момчето нарече Каинъ — синъ на желание, а момичето Каломаинъ — дъщеря на красота. И тѣ бѣха хубави.

А когато Сатанаилъ се помрачи и отвърна лице отъ жената, новъ копнежъ облада сърдцето му. И втори пѫть прати той Абадона при Вишния Богъ съ молба да му даде само единъ лѫчъ отъ най-горното небе, за да го сложи въ сърдцето си.

И чу го Адонаи. Кога Абадонъ донесе лѫча, Сатанаилъ отново просия и вложи този лѫчъ въ своето сърдце. И отново възкипѣ въ него жадь за творчество и създаде той Царството на Тритѣ Небеса.

За да се изпълни това, що бѣше въ клѣтва казалъ Вишниятъ:

„Истина ти казвамъ: ще дамъ Духъ на човѣка, когато мине той прѣзъ бездництѣ, земята и Тритѣ Небеса“.

А Ева плачеше за любовьта на Сатанаила, но не можеще да я възвърне. И видѣ я веднажъ Адамъ и възпали тя въ него пожелание, понеже умѣеше да се смѣе и да пригржща.

Но скърбѣше Ева за Сатанаила и не намѣри никждѣ утѣха. Защото Сатанаилъ я гледаше дълбоко и тя виждаше цѣлата си душа, отразена въ пламъка на неговитѣ очи. Ева плачеше и напусто търсѣше утѣха при Адама.

Но ето, роди Ева отъ него синъ.

И нарече го Евель — р и д а н и е.

Защото въ ридания го зачна и въ ридания го роди.

КАИНЪ И ЕВЕЛЬ.

Кржгътъ — ето движението на Тао.
Нека слабитѣ използуватъ Тао.
Хората и нѣщата се раждатъ.
Родени, тѣ умиратъ.

Лао Тзай: „Тао-Те-Кингъ“ III: 1—2.

когато Адонай подари на Адама синъ, възрадва се Адамъ и жъртва принесе на Бога.

А Ева скърбѣше още и Каинъ и Каломаинъ гледаха.

И възрастна Евель, стана мѫжъ и лицето му, бѣло като алабастъръ, стана нѣжно и меко. Очитѣ му бѣха като лазуръ, а коситѣ му меки и златно-блѣскави, като узрѣла ръжь. Но слабъ бѣше Евель и силитѣ му — малко.

А Каинъ бѣше силенъ като исполинъ, лицето му изгорено отъ слънцето, съ боя на хиацинтъ, но своя цвѣтъ не губѣше отъ лѫчитѣ, като хиацинта. Косата му — твърда и черна като гарванъ, а очитѣ му блѣстѣха като очитѣ на баща му Сатанаилъ. Мишцитѣ му — силни, ржцѣтѣ му, огорени отъ слънцето, имаха цвѣтъ на линъ, въ който тъпчатъ грозде.

И не обичаше Ева Евеля, защото не бѣше рожба на сърдцето ѝ, а рожба на кръвьта ѝ.

Кога минаваше Сатанаилъ прѣзъ Едема, говорѣше думи на Каина. И думитѣ му бѣха огненъ дъждъ. Закоравѣ сърдцето на Каина, закоравѣ и умътъ му. И неговата мѫдрость бѣше здрава като кедъръ.

И растѣха въ Едема двѣ дървета. Едното, слабо на видъ и красиво на погледъ, съ широки седмовръхи листа и съ плодове, сини като на слива. То бѣше дърво на живота и плодоветѣ му бѣха горчиви, недобри за ядене.

А другото бѣше широкогранно, високо, съ снажно стъбло и кората му — гладка като яспис. Листата му — дребни и много. А плодоветѣ му бѣха едри, червени като ябълки и сладки като кинамовъ листъ. То бѣше Дърво на Познаването. Но змия се виеше на седемь пръстена около него и не даваше никому да яде. Кога минаваше Сатанаилъ прѣзъ Едема, змията сѐ плъзваше по ствола, свиваше се на колело и го гледаше покорно съ зеленитѣ си очи. И приближаваше Сатанаилъ и ядѣше отъ дървото.

Когато единъ день Врагътъ на Силния говорѣше на Каина за онова, което има да стане, за Тайнитѣ на седемьтѣ Бездни, за чароветѣ на земята и подъ нея, за Чернитѣ Властелини на Трижгълника, за душата на сестра му Коломаинъ, за Архонтитѣ на Гнѣва и за деветьтѣ Халелуйя на Божията Пѣсень — облада изстжпление Каина и той прозрѣ скрития замисълъ на Ехова и на Сатанаила, мълния озари пещеритѣ на ума му и той проумѣ мждро тайния смисълъ на реченото отъ бащата.

И когато съзрѣ Сатанаилъ своя синъ, мжжъ по мисъль и зрѣлъ по мждрость, даде му три плода отъ Дървото на Познанието и му поржча строго да ги крие и изяде на самѣ.

А Каинъ стана, та отиде въ сѣнчеститѣ долини на Едема и тамъ изяде единия плодъ.

Но щомъ изяде Каинъ плода на Познаването, изпадна въ тежъкъ сънь и като че вампиръ вѣеше надъ него тежки кожени крилѣ. А Евель и Каломаинъ ходѣха и играеха изъ Едема и стигнаха до дървото, дѣто спѣше Каинъ.

И видѣха братъ си заспалъ — и двата плода въ ржцѣтѣ му. И взеха му съ смѣхъ плодоветѣ и ги занесоха въ кжщи.

Адамъ, отпадналъ и старъ, на вечерьта на живота, седѣше прѣдъ кжщи съ замисленъ погледъ. И не ги видѣ.

А Ева се възрадва, като съзрѣ плодоветѣ, защото ги позна. И взе единия плодъ и го изяде. Но щомъ сдъвка и глътна плода, душата ѝ се размѫти, тѣлото ѝ отпадна и Ева умрѣ.

А Евель и Каломаинъ не знаеха това, защото не бѣха тамъ. Че насамѣ изяде майка имъ плода.

Каломаинъ, като не знаеще, какъвъ е плодътъ, попита Евеля. И каза ѝ Евель:

„Това е плодъ на вѣчна младость. Който го изяде, не ще се сбръчка во вѣки лицето му и очитѣ му не ще посърнатъ, ни косата му ще побѣлѣе. Ела да го изядемъ!“

И Каломаинъ изяде плода, но на Евеля не даде.

И мѫка се роди въ душата на Каломаинъ и копнежъ за освобождаване я облада и мракъ бѣше прѣдъ нея. И това трая седемь луни.

И когато се свърши седмата луна, Каломаинъ се изгуби. И празни бѣха усилията на Каина да я намѣри. Напусто ходѣше той изъ долинитѣ да я дири. И изъ разселинитѣ на жълтитѣ скали напразно се носѣха думитѣ му:

„Каломаинъ, сестро моя, ела при Каина и утоли съ думи жаждата на сърдцето му, болно безъ тебе!“

Напразно. Нѣмаше Каломаинъ. И никой я не бѣше видѣлъ.

И посипа съ сива пепель главата си Каинъ. И горчиво зарида. И нѣмаше утѣха за него. Прѣчупи се силното сърдце подъ мѫката — и подъ брѣмето на томлението пращѣха коститѣ му.

Той чупѣше рѫцѣ и въ грозни въздишки проклинаше земя и небе.

И повика тогава баща си въ своето отчаяние и Сатанаилъ го чу.

Но думи на упрѣкъ и слова на обвинение пророниха устата му къмъ Каина:

„Когато ти дадохъ плодоветѣ, азъ казахъ, че за тебе ги давамъ. Ти не ги скри. Остави да ги вземе всѣки минувачъ. Тѣзи плодове даватъ

смърть и безумие за този, който не би можалъ да ги понесе. И за това, че ти не упази дара на светинята, Каломаинъ ще бѫде за винаги изгубена за тебе. По смъртна жена ще рукне влечението на сърдцето ти и ще потече въ потъ и кръвь твоятъ животъ! Проклятие навлѣче ти врѫхъ себе си, роденъ въ день на клѣтва и часъ на прокоба!“

И обърна се сърдцето на Каина къмъ Ада, неговата сестра.

И потърси Каинъ срѣдство да обърне сърдцето на Ада къмъ себе си. И взе прахъ отъ червенъ коралъ, миризма отъ шафранъ, кръвь отъ кроталъ и сѣме отъ мирсина. И направи вино отъ тая смѣсь.

И когато Ада ядѣше и пиеше, даде ѝ Каинъ отъ виното, понеже работѣше земя и събираше овощия. Взе Ада виното и услади сърдцето си съ него. А измамливо бѣше питието на гледъ и сладко на вкусъ. Опи се Ада и се отдаде на брата си Каина.

И обърна се сърдцето ѝ къмъ него и обикна Каина. Но разочарова се Каинъ и не го теглѣше вече къмъ Ада. Горчивъ бѣше хлѣбътъ му съ нея и нѣмаше разтуха сърдцето му въ нейнитѣ пригрѫдки.

А Ада плачеше и всуе го молѣше да се върне при нея.

И разтвори се пакъ сърдцето на Каина и възпали се въ него пожелание къмъ Сета. А Сета бѣше жена на Евеля. Но твърдо бѣше сърдцето ѝ — не обикна тя Каина, нито поиска да размѫти пламъка на домашното огнище.

А когато плодоветѣ бѣха обрани и листата капѣха, умрѣ Адамъ.

Оплакаха го синове и дъщери. Ридаеха Евель и Сета, плачеха Ада и Лина — и безутѣшни бѣха синоветѣ му и синоветѣ на неговитѣ синове. Само на Каина сърдцето бѣше твърдо, а той бѣше ялъ отъ дървото на Познанието. Навѫсенъ стоеше Каинъ, но не ронѣше сълзи и сухи бѣха очитѣ му.

И сгради жъртвеникъ Евель и сложи животни за изгаряне прѣдъ Господа. А Каинъ тури плодове отъ земята, която работѣше. И угодна бѣше прѣдъ Саваота жъртвата на Евеля, а Каиновата не прие заради грѣха, който бѣше сторилъ, кога остави Ада, жена си. Смѣси се димътъ съ праха на земята и пламъкътъ угасна.

И разгнѣви се Каинъ на Господа и въ страшни думи проклятия изрече къмъ небето. И намрази Евеля, своя братъ, намрази го Каинъ зарадъ жъртвата и зарадъ жена му Сета, която обичаше.

Когато една сутринь, при зори, Евель излизаше изъ шатъра и отиваше на полето, извика го Каинъ при себе си и уби го тамъ.

И отиде при Сета, жената на Евеля и съ ласки я облада. Защото мислѣше Сета, че Евель е при нея.

А на сутриньта, кога видѣ Сета Каина, спящъ на леглото ѝ, отвърна се отъ него въ безумна умраза и съ гнѣвъ потърси Евеля. Но не можа да го намѣри.

И донесоха вечерьта въ кръвь и рани мжжа ѝ — и сложиха го прѣдъ прага. И разкжса Сета одеждитѣ си — и косата си изскуба отъ жаль. И проклѣ Сета Каина съ проклятия на кръвь и заклѣ го въ Божие име миръ да не види.

И чу Елохимъ думитѣ на жената и извика Каина по име. И го попита, дѣ е братъ му.

„Мъртвиятъ е при мъртавцитѣ“ — рече Каинъ — „и неговата часть е съ чакалитѣ на пустинята!“

И отвърна лице отъ Господа.

Но разгнѣви се Адонаи и каза думи на ужасъ прѣдъ Каина. И заклѣ го да не види миръ:

„Върви, сине на безумието! И нека плодътъ на твоята ржка окапва, прѣди да го вкусишъ. Отъ връхъ къмъ връхъ ще бжде твоятъ пжть и днитѣ на твоята скръбь не ще иматъ четъ. Два пжти не ще те огрѣе слънцето на една земя и зората ще сплита мрѣжата на твоя пжть. Кръвьта на брата ти за мъсть възстава и твоето сърдце

не ще вкуси покой. Луната ще оповѣстява грѣха ти и звѣздитѣ ще разказватъ безумието ти. Отъ връхъ на връхъ ще води твоятъ пѫть. По върховетѣ огънь ще се мѫчишъ ти да стъкнешъ — и бурята ще угасява пламъка му. Върви — и никой тебе не ще смѣе да убие. Тежко е да убиешъ този, който е убилъ първи пѫть. Върви — и въ вѣчностьта ти своето проклятие ще занесешъ!“

Отвърна лице Каинъ отъ небесата, но думитѣ бѣха силни и заковаха се въ сърдцето му дълбоко.

И роди Сета отъ Каина синъ — нарече го Хетъ — ужасъ. Роди и Ада синъ и го назова Навалъ — безуменъ. И тѣ бѣха силни. Защото бѣха синове на сина на Сатанаила.

А Каинъ бѣше навѫсенъ и страшенъ. И вѫгленъ горѣше въ сърдцето му, а подъ петитѣ му земята го парѣше — и не можеше да седи у Едема.

Извърна лице на ужасъ Каинъ и съ прѣзрѣние изгледа Едема и хората му.

И устремъ смѣлъ къмъ нови небеса и нови брѣгове се зароди въ сърдцето му тогава. И събра шъпата си, та я разтвори срѣщу хората — и остави своитѣ проклятия върху Едема.

Кога зората разкѫса тъмни небеса, побѣгна Каинъ изъ Едема и неразбрани думи на гнѣвъ пламтѣха на устата му.

И побѣгна Каинъ съ разперени пръсти на ржцѣтѣ — и побѣгна изъ Едема.

А задъ него се чуваха вопли и стонове — словата на кръвьта, която вика. . .

ТРИТѢ НЕБЕСА.

И каза Спасителътъ на Иоана: „Питай по всичко, което искашъ и азъ лице съ лице ще ти открия, — свободно и безъ притча, съ увѣреность; защото сега можешъ понесе това!“

Валентинъ Гностикъ: „Пистисъ Софѝя“, III: 7.

огато получи Сатанаилъ отъ Абадона лжча на Адонаи, тури го въ сърдцето си и възкипѣ въ душата му отново жажда за творчество и създаде тогава Царството на Тритѣ Небеса.

Създаде го Сатанаилъ и то надминаваше по красота и блѣсъкъ всичко сътворено.

И на Първото Небе сгради Сатанаилъ Седемь Храма. Върху седемь камъка ги сгради. И седемь Властелина ги поддържаха върху крилѣтѣ си.

Първиятъ Храмъ бѣ сграденъ върху кризолитъ, а основата бѣше рубинъ. Стѣнитѣ му бѣха боядисани съ пурпуръ и камънитѣ — споени съ злато. Прѣддверието бѣше увѣнчано съ лаври, хелиотропи и слънчогледъ. И върху жъртвеника Властелинътъ на Свѣтлината кадѣше цинамонъ, бѣлъ тамянъ, шафранъ и червенъ сандалъ. А олтарьтъ бѣше постланъ съ кожа отъ лъвъ и върху кржгла златна плоча надъ олтаря имаше изваянъ крагуй съ слънчевъ дискъ и лжчи. И върху плочата пишеше: „Лжчътъ води жрецъ. Златото — лъвъ. Кржгъ отъ пурпуръ изписа Микаель върху междуочието на Змията. Този, който побѣждава, иде!“

А Вториятъ Храмъ бѣ съзиданъ върху бисеръ, а основата му бѣ отъ кристалъ и селенитъ.

Стѣнитѣ му бѣха бѣли съ жълти сърпове, изписани по тѣхъ, а камънитѣ — споени съ сребро. Прѣддверието бѣше обкичено съ египетски пелинъ, селенотропи и лютиче. И Властелинътъ на Вълнитѣ възнасяше моления, додѣто върху жъртвеника димѣше бѣлъ сандалъ, камфора, амбра и алое. Олтарьтъ бѣше постланъ съ класове египетска пшеница и единъ полукржгъ отъ сребро надъ светилището носѣше изписанъ тривръхъ ключъ съ клупъ. А върху плочата имаше написано: „Водата разгадава. Косерътъ отрѣзва папирусъ и върху листата му Момата съ седефнитѣ коси пише Тайни. Въ полукржгъ сж наредени звѣздитѣ по дѣсната страна на носа върху лицето на Небесния Човѣкъ. Съ кръщение ще бжде введенъ отъ Самаеля този, който иде!“

И построенъ бѣше Третиятъ Храмъ върху аметистъ. А стѣнитѣ му бѣха огнено-кървави, камънитѣ — слѣти съ желѣзо. И накичено бѣше прѣддверието му съ абсинтъ и седефче. Кадѣше върху жъртвеника Властелинътъ на Словото циприда и летинъ. А олтарьтъ бѣше постланъ съ пера отъ сипъ и крилообразна желѣзна плоча се виждаше прикована надъ светилището. Върху нея имаше изписанъ крилатъ бръмбаръ съ дискъ надъ главата, държащъ свитъкъ върху кълбо. И четѣше се върху плочата: „Свещениятъ елей говори. Крилата, Стжпката и Язикътъ надъ Свещеното-Миро разнасятъ въ вседневния животъ рѣчь на наука. Възнесенъ на крилѣ, Рафаель изгори съ огънь устата на Дракона. Прикови язика си ти, който идешъ!“

Сграденъ бѣше върху ахатъ Четвъртиятъ Храмъ. И стѣнитѣ му имаха зеленъ цвѣтъ, а камънитѣ бѣха споени съ живакъ. Върху стѣнитѣ имаше изписани кръстчета отъ бисери. И увѣнчано бѣше прѣддверието на Храма съ нарцисъ, лалета, лисичина и еньовче. И върху жъртвеника Властелинътъ на Сълзитѣ кадѣше смирна и шораксъ. Олтарьтъ бѣше цѣлъ постланъ съ кожа отъ аписъ и трижгълна плоча отъ сматрасъ красѣше горнята часть на стѣната прѣдъ светилището. На плочата бѣше изваянъ мечъ съ роза, прободена, цѣла въ мълнии. И на плочата пи-

шеше: „Бронята се кае. Близо е денътъ на гнѣва. Кога Габриель заболе мечъ въ дѣсното око на Исполина, той изригна отрова и сълзи. Благословенъ — който иде: бѣлъ висонъ покрива плѣщитѣ му и смѣлость — сърдцето му!“

А Петиятъ Храмъ бѣ поставенъ върху емераудъ, а основата отъ сапфиръ. Стѣнитѣ бѣха винено-червени и калай спояваше камънитѣ. Върху стѣнитѣ имаше изписано заклинание: „Гиараръ, Бетхаръ, Самгабиель“. Надъ прѣддверието висѣха гирлянди отъ джбъ, топола, фигово дърво и наръ. И кадѣше върху жъртвеника Властелинътъ на Пръстена сива амбра, тамянъ, райско зърно, шафранъ и балсамъ. И постланъ бѣше олтарьтъ съ пера отъ ибисъ, а сърдцевидна плоча отъ калай висѣше надъ светилището. На плочата бѣше изрѣзанъ фениксъ върху поле отъ пламъци. И малкитѣ му — подъ него. Птицата бѣше разтворила клъвъ да ги изяде. А на плочата се четѣха думи: „Лозата прѣчиства. Голотата се ражда отъ пѣната на вълнитѣ. Когато Анаель изтръгна изъ лѣвата страна на носа на Жената аспидъ, тя ороси съ винена кръвь своята гржда. Хваления на този, който иде: роза цъвти на устата му, върху гърдитѣ му — егида на чистота, а въ сърдцето му любовь. Той е Женихътъ на Тайната!“

И Шестиятъ Храмъ биде сграденъ върху лазулинъ, а основата отъ берилъ. Цвѣтътъ на стѣнитѣ бѣше лазуренъ и мѣдь слѣпяше камънитѣ. И четѣше се върху стѣнитѣ царствено заклинане: „Авеева Ваделилѝтхъ“. Прѣддверието бѣше обвѣнчано съ теменуга. А Властелинътъ на Скиптъра възнасяше денонощно моления и кадѣше благовония: роза, миртъ и свещена маслина. И постланъ бѣше олтарьтъ съ лебедови пера, а седмовърха плоча, въ видъ на корона, отъ мѣдь, украсяваше стълба прѣдъ олтаря. Изваянъ бѣше върху плочата царственъ жезълъ съ орлова глава, а главата имаше рога отъ овенъ. И означени бѣха на плочата такива думи: „Жезълътъ прѣсѫществява. Змията осѫществява. Когато Орифиель извади лѣвото око на Тритона, седемь пламъка лумнаха и описаха корона. Бла-

женъ този, който иде: той носи Вино и Хлѣбъ. Негово е Великото Дѣло!“

А Седмиятъ Храмъ бѣше съзиданъ върху онискъ. Стѣнитѣ бѣха черно-кафяви съ портокалеви петна и олово споявaше камънитѣ. И върху стѣнитѣ бѣ издълбано заклинание: „Алмалекъ, Афиель, Зарахиель“. И буквитѣ имаха цвѣта на диагридъ. Надъ прѣддверието висѣха гирлянди отъ ясенъ, кипарисъ и кукурякъ. И кадѣше Властелинътъ на Жътвата благовония: скамонея, стипца и сулфуръ. И покритъ бѣше олтарьтъ съ листа отъ маслина, а сърповидна плоча отъ олово висѣше надъ светилището. Издълбана бѣше на плочата пентаграма съ сърпъ въ срѣдата и листъ отъ палма. И пишеше на плочата: „Черносвѣщеникътъ изцѣрява. Свещениятъ елей убива. Кога Задкиель удари съ сърпъ по челото Телеца, зли слова се разнесоха по небесата — слова на дванадесетьтѣ часа. Ти, който идешъ, пази се!“

И, като се отвърна Каинъ отъ лицето на Господа, отиде и всели се въ земята Наидъ и основа градъ. И растѣше градътъ, защото много бѣха хората Адамови, които послѣдваха Каина. И нарече Каинъ града Ламнахоръ — Градъ на кръвь, защото убиецъ го сгради.

И обърна се пакъ къмъ Ада сърдцето Каиново и обикна я Каинъ, защото умѣеше да се смѣе и добрѣ редѣше своя домъ.

И роди синове и дъщери.

Името на единия — Енохъ. Той бѣше тайновѣдецъ и жрецъ. И владѣеше тайнитѣ на небето и земята — и силитѣ на човѣка знаеше. И имаше исполинъ въ онова мѣсто, името му Зеребимель — Огненъ Вихъръ. И, кога спѣше, окото му бѣше отворено. А издебна го Енохъ и тури лъскавъ дискъ отъ сребро прѣдъ окото му. И кога Зеребимель видѣ лице въ диска, уплаши се, защото помисли, че исполинъ има прѣдъ него. И, като отвори устата си за гнѣвъ, Енохъ налѣ въ устата му питие отъ змийска кръвь, касия

и медъ. И на сънь видѣ Адонаи, като му говори:

„Иди подиръ Еноха и слушай го!“

И стана Зеребимель и тръгна подиръ Еноха. И служеше му.

А Енохъ бѣше най-силенъ отъ синоветѣ Каинови.

И другъ синъ имаше — името му Ламехъ. И научи Ламехъ науката на очарованието и тайнитѣ на любовьта позна. И учеше Ламехъ на тия тайни женитѣ. Научи ги съ шафранъ да боядисватъ краката си и съ киноварь — устнитѣ си. И на гърлото си да носятъ луници съ муска отъ знака Дѣва. Съ нардъ да мажатъ лицато си и да почернятъ съ стивий вѣждитѣ и клѣпачитѣ си. И, кога искатъ мжжъ да ги обикне, — да произнасятъ заклинанията на Менисе́, — Жената съ розата — и да даватъ на мжжа тайни билки. И лигирий да носятъ на четвъртия си пръстъ, а злато — на лѣвата ржка. И обичаха женитѣ Ламеха.

Името на другия синъ Каиновъ — Иобелъ. И той бѣше земледѣлецъ. А просвѣти Каинъ ума му — и научи Иобелъ тайнитѣ на земята и въздуха. И сѣеше пшеница прѣзъ новолуние и сто на едно раждаше зърното. А грозде берѣше прѣзъ знака Лъвъ — и виното бѣше хубаво. И позна Иобелъ пжтя на дъжда и слѣдитѣ на свѣтлината научи. И богатъ бѣше Иобелъ, — а потомството му — здраво и синоветѣ му имаха страхъ отъ Бога.

И другъ синъ имаше Каинъ — името му Товилъ. А той бѣше майсторъ на бронзъ и ковачъ на тънки изваяния. И извая Товилъ образа на Небесния Човѣкъ. Главата му бѣше глава на жена и бѣше изрѣзана отъ бѣлъ мряморъ, очитѣ — отъ синь сапфиръ, а устнитѣ — отъ червена мѣдь. И имаше на главата клафтъ отъ жълтъ мраморъ съ червени жилки. А надъ челото — Птицата на Живота — отъ топазъ, съ лжчеобразни разперени крила — отъ злато. И изработи Товилъ надъ главата ѝ рога на телецъ отъ сивъ алабастъръ и между рогата — дискъ отъ червеникаво злато. А на челото — змия, седемь пжти свита и опашката въ устата ѝ. И на-

прави отъ зеленъ серпентинъ съ черни пятна образа на змията. И тѣлото бѣше отъ слонова кость — тѣло на бикъ, легнало. А краката и опашката му бѣха членове на лъвъ — и нокитѣ отъ червенъ порфиръ. И на плѣщитѣ си имаше крилѣ отъ зеленъ смарагдъ. А подножието бѣше изпъстрено съ странни писмена — и не можеше никой да ги разчете, освѣнъ Еноха, братъ Товиловъ, който ги писа.

А най-малкиятъ синъ Каиновъ се казваше Иубалъ и бѣше изкусенъ въ пѣсни и цимбалъ. И научи Иубалъ хората на свирене. На киноръ, псантеръ, асоръ и рогъ ги научи. И бѣше сржченъ въ танецъ и игра.

И излѣзе Каинъ изъ Ламнахоръ, понеже не можеше вече да стои тамъ. Стѣсни се сърдцето му и Ламнахоръ не го задоволи.

И потърси Каинъ баща си Сатанаила и не можа да го намѣри. Защото градѣше Сатанаилъ Тритѣ Небеса.

И всели се Каинъ въ мѣсто пустинно, за да не дойде човѣкъ при него. И спа тамъ.

И видѣ сънь. И ето — разтвориха се облацитѣ и видѣ Каинъ великолѣпието и блѣсъка на Тритѣ Небеса. И седемьтѣ храма на Първото.

А на Второто Небе имаше храмъ четирежгъленъ, съзиданъ върху дванадесеть камъка — по три на всѣки жгълъ — и знаковетѣ на зодияка върху камънитѣ. А на всѣка стѣна на храма бѣше изваянъ образъ — на едната Човѣкъ, на другата Телецъ, на третата Лъвъ, а на послѣдната Орелъ. И по деветь крила имаха. И изписани бѣха отвжтрѣ и отвънъ стѣнитѣ съ писмена — и никой отъ живущитѣ на земята не можеше да ги разбере.

А върху прѣстола на олтаря стоеше амфора и върху нея написано — Велика Тайна на Небесната Течность.

И видѣ Каинъ Третото Небе. И Небесниятъ Човѣкъ — отразенъ долу. А което бѣше горѣ бѣло, долу ставаше черно. И четири стълба —

сградени, а въ срѣдата — стълбъ отъ злато. И на него имаше издълбани думи: „Този, който е“. А на първия отъ четиритѣ стълба: „Истината повдига покривалото“. На втория: „Разбери и прочети писмената на Храма!“ На третия: „Кѫпони“. А на четвъртия; „Този, който има феникса, ще прѣтопи въ злато седемьтѣ метала“.

А върху стълбоветѣ имаше пурпуренъ балдахинъ и върху него изписано Агне съ вѣнецъ отъ рози. И видѣ Каинъ баща си Сатанаилъ, стоящъ на Третото Небе, и чу думи: „Разбери и прочети!“

А не можа да разбере Каинъ образитѣ на видѣнието, ни да прочете писмената на Храма.

И се събуди, смутенъ и пъленъ съ страхъ. И каза Каинъ:

„Това мѣсто е страшно. И то е кръстопѫть на небесата“.

И вдигна Каинъ на мѣстото, дѣто спа, стълбъ. И написа на него: Маранъ Ата — Господь иде!

ВАВИЛОНСКАТА КУЛА.

Той вдигна желѣзенъ ятаганъ, укрѣпи се на скала, доганъ не би го стигналъ. Съ алена кръвь почерви върховетѣ — съ кръвьта на сърдцето си. И жрецътъ на Бела го увѣнча съ листа отъ кифаръ — и пи той четири пѫти чашата на Тритѣ Деня.

„Асирийска Клинопись на Дѣянията": За Асурназирпала — V: 4—6.

ъ онова врѣме излѣзе Божие велѣние къмъ синоветѣ на Евеля, да се пазятъ отъ дъщеритѣ на Каина и съ дъщеритѣ на синоветѣ му да се не сбиратъ.

Защото въ Ламнахоръ сградиха синоветѣ Каинови светилища на грѣха и жъртви правѣха на Нергалъ и Меродахъ. А тѣ бѣха черни идоли.

И светилища на магия имаше, дѣто се изливаше човѣшка кръвь — и духоветѣ на умрѣлитѣ говорѣха. И денонощно се носѣха димящи благовония на мирсина, разводниче, стипца и черенъ ладанъ. А жрецитѣ на Лѣвия Пжть произнасяха високо заклинания къмъ Четиритѣ и Седмината. И тайни знаеха, които не трѣбваше да знаятъ. И дохождаха дъщеритѣ Каинови и жъртви принасяха за любовь и добра рожба. А дъщеритѣ на Гнѣва приемаха образъ на сѣнки и мистични слова нашъпваха на дъщеритѣ човѣшки. И учеха ги на грѣхъ.

И заставаха дъщеритѣ Каинови обнажени прѣдъ олтаритѣ на Нергалъ и Меродахъ и жрецитѣ имъ вземаха чистотата въ честь на богинята отъ Сунамъ — и порочни си отиваха дъщеритѣ Каинови.

Но съблазниха се синоветѣ на Евеля и не послушаха гласа Божи, да се пазятъ отъ дъщеритѣ на Грѣха. Защото хубави бѣха дъщеритѣ

Каинови, силни и обятелни на гледъ. И защото знаеха тайнитѣ на очарованието и пѫтищата на красотата познаваха. А изкусни бѣха съ погледъ да омаятъ, и съ движение, и съ дума. Видѣха синоветѣ на Евеля дъщеритѣ Каинови — и припаднаха отъ страсть. И знаеха да ги заплетатъ дъщеритѣ на Грѣха въ мрѣжа отъ пѣсень и миризма — и чуваха синоветѣ Евелеви вечерь звуци на киноръ, рогъ и псантеръ. И омайваха се. А денемъ виждаха въ светилищата дѣвицитѣ отъ Ламнахоръ обнажени — и тѣлата имъ — пълни, здрави и съблазнителни по чаръ. И почнаха да идватъ прѣдъ олтаря на Нергалъ и Меродахъ и жъртви да изгарятъ.

И смѣсиха се синоветѣ на Евеля съ дъщеритѣ на грѣха и забравиха Бога. И родиха синове и дъщери. И градъ основаха срѣщу Ламнахоръ — името му Нембродъ, — очарова ме.

И живѣеше по онова врѣме въ Ламнахоръ човѣкъ, името му Алтотасъ — синъ на Тайната. А той бѣше силенъ. И лицето му бѣше черно като абаносъ, а гласътъ му като звуци отъ арфа. И силенъ бѣще въ тайнитѣ, а въ мѫдростьта — изпитанъ.

И мисъль се роди въ главата му: да сгради стълбъ и съ върха му да стигне Бога.

И, понеже бѣше самъ, стана и отиде у Нембродъ. И свика синоветѣ Каинови и синоветѣ на неговитѣ синове, но не искаше да имъ каже всичко, което мисли, защото не можеха да разбератъ.

И рече имъ:

„Синове на Сатанаила! Чуйте думитѣ на този, който е говорилъ съ Адонай!

„Странни сѫ пѫтищата, по които Елохимъ води човѣка. По небеснитѣ плетеници на звѣздитѣ сѫ начъртани тѣ и знаковетѣ на зодияка сѫ силни да разкажатъ мѫдрость.

„Прѣзъ себе си трѣбва да мине силниятъ и трѣбва да изгуби себе си, за да спечели себе си.

„Не се влиза отъ вънъ на вѫтрѣ, а отъ вѫтрѣ на вънъ. Не може да създаде злато този, който нѣма злато.

„Азъ, Алтотасъ, бѣхъ жрецъ на Господа. Въ папируситѣ четохъ мѫдрость и въ свитъцитѣ — разумъ.

„И нарастна моята мѫдрость като звѣздитѣ небесни и до седемьтѣ бездни стигна моето разбиране.

„Но познахъ тогава само лъжата и гордостьта ми ме сломи.

„И станахъ като дѣте, а сърдцето ми — като полски кринъ.

„И разумѣхъ гласа на мига и словата на мигновението изучихъ. И върнахъ се при хората съ здрава мисъль и моето разбиране стана като скала отъ гранитъ.

„И видѣхъ хората подъ мене — и скръбь изпълни сърдцето ми.

„Като пѣсчинки морски ще се пръснатъ — и слѣдата имъ ще се изгуби. Безъ тояга не се тръгва въ пустинята и безъ стрѣвь не се лови риба. Силниятъ е тояга и човѣкътъ, който може, е стрѣвь.

„И размислихъ въ сърдцето си и казахъ: Да сградимъ стълбъ и върхътъ му да стигне до Бога.

„И сега казвамъ това на васъ. Нека съ мишци и сила удържимъ побѣда надъ сѫдбинитѣ. И безъ колебание да сградимъ стълбъ. Защото, дѣто и да отидемъ послѣ, наврѣдъ отъ едно Слънце е билъ изиканъ животътъ.

„И отъ всѣкѫдѣ нека погледътъ се устремява съ жажда къмъ Слънцето, къмъ древното Слънце, когато видятъ хората стълба.

„Защото азъ, Алтотасъ, видѣхъ много. Видѣхъ бронзово-излѣни, червеноцвѣтни изтукани, които сѫ загадка.

„И тѣ говорѣха на душата ми. Говорѣха за силния, който умѣе да познава щастието и да изпитва болка.

„И нека въ мѫки и съ погледъ къмъ високото щастие сградимъ стълбъ. И алени гроздове огънь ще пръснемъ по небето!

„И нашиятъ стълбъ да бѫде мрѣжа на силния и опора на слабия. Нѣма часть съ живитѣ мръвецътъ, но и увѣхналиятъ кориандъръ мирише.

„Азъ казахъ!“

И когато Алтотасъ свърши, всички мълчеха. Защото сладко говорѣше и строго — и власть имаха думитѣ му.

И почнаха да градятъ стълбъ.

А когато биде сграденъ стълбътъ, възлѣзе Алтотасъ на върха. И върхътъ не се виждаше.

И нареченъ бѣ стълбътъ Бетсемесъ, — домъ на Слънцето.

И спа три нощи Алтотасъ на върха на стълба. А на третата нощь видѣ сънь.

И ето, Мѫжъ съ свѣтли дрехи дойде. И на главата му — рога отъ овенъ, а въ ржката му — чаша съ кръвь.

И онѣмѣ отъ страхъ Алтотасъ. И приближи се Мѫжътъ — и си потопи пръста въ чашата и намаза съ кръвь челото на Алтотаса.

И каза:

„Блаженъ е този, който пръвъ мине земята и седемьтѣ бездни — и пръвъ ще влѣзе въ царството на Тритѣ Небеса. Той ще бѫде Пазачътъ на вратата — и ще стане стълбъ въ Храма, отдѣто нѣма да излѣзе“.

И събуди се Алтотасъ и записа видѣнието и словата на Мѫжа на папирусъ — и пусна го на народа.

И издигна се до Тритѣ Небеса и не го видѣха вече.

И живѣеха по онова врѣме синоветѣ на Хета, отъ Сета и Каина. И бѣха силни. И, като отиваха синоветѣ на Хета при дъщеритѣ Каинови, раждаха се исполини. И основаха градъ — името му Адма. А основаха го при стълба.

И безумие изпълни душата на исполинитѣ и извършиха грѣхъ. И мъртви извикваха, демони питаха и изпаднаха въ неестественъ грѣхъ съ дъщеритѣ Каинови.

И забравиха думитѣ на Алтотаса, който сгради стълба, че това е стълбъ на Слънцето и пжть на силния къмъ себе си.

И чу Богъ вика на земята, която стенѣше подъ грѣха — и се разгнѣви.

И мълния разори стълба и разсипа града до основа. И съ безумие порази Силниятъ ума на исполинитѣ — и тѣ се гледаха единъ другъ, но не можеха да се познаятъ. И избѣгаха по свѣта и покой не намираха.

За да се сбждне това, що бѣше казалъ Алтотасъ:

„Като пѣсчинки морски ще се изгубятъ и слѣдата имъ не ще намѣри никой!“

МЕЛХИСЕДЕКЪ.

И попита Заратустра:

„Ахурамазда! Благотворителю! Каква е храната на този, чийто животъ е Законъ за Мазда?“

„Той яде Огънь и пие Свѣтлина. Неговитѣ думи сж Звѣзди“.

„Зендъ Авеста“, V: 1—3.

ивѣеше по онова врѣме човѣкъ, силенъ по духъ, името му Мелхиседекъ, царь на правдата, който царуваше въ Салхемъ, — Миръ. Той бѣше свещеникъ на Вишния Богъ. И никой не знаеше да има баща или майка. И не помнѣше никой, отъ дѣ е дошълъ. Той бѣше жрецъ на Елохима отъ вѣки.

И силенъ бѣше по духъ Мелхиседекъ и възлежаваше на гърдитѣ Господни.

Издигна се до звѣздитѣ небесни и по слѣдитѣ на слънцето тръгна.

И знаеха, че той е пазитель на тирса Господенъ.

И когато Абрахамъ, патриархътъ на Божието обѣщание, се връщаше отъ побѣдата на царетѣ, срѣщна го Мелхиседекъ и въ храма го введе. Защото бѣше побѣдилъ.

И изнесе Мелхиседекъ хлѣбъ и вино — и благослови и даде на Абрахама.

И Абрахамъ пи вино и яде хлѣбъ.

И каза Мелхиседекъ:

„Благословенъ Абрахамъ отъ Елохима, Вишния Богъ, който създаде небето и земята! И благословенъ Вишниятъ Богъ, който прѣдаде враговетѣ ти въ твоитѣ ржцѣ! Защото не побѣда

на крьвь трѣбва Господу, а побѣда на духъ. И благословенъ, който е открилъ ключа на тайнитѣ!

„Повѣрилъ е Адонай на Абрахама хора и той трѣбва да ги води. Затова нека чуе словата на Вѣчния и думитѣ му да разбере!

„Отъ свещенството иде учение и отъ учението — съвѣтъ. А отъ двѣтѣ иде правда. И два сж образитѣ на Божия жрецъ: любовь и правда. И двѣтѣ сж едно.

„Отъ царуването иде взиране и отъ управлението — съединяване. И два сж пжтищата на Божия жрецъ: свобода и законъ. И двѣтѣ сж едно.

„Благословенъ — който разбира и осжществява! Като птица е свободенъ въ своя пжть и Вишниятъ го пази.

„Иди си съ миръ!“

И дойдоха при Мелхиседека хора отъ далече — и молѣха го да ги поучи. А тѣ бѣха кръстени съ огънь.

И стояха три деня. И изведе ги на третия день Мелхиседекъ на Планината и каза имъ:

„Съ чистота се гради Царството — и среброто трѣбва да стане злато. А сърдцето да се възпламени като блѣсъка на сардий. Това е първото.

„И три пжтеки има чистотата. Трѣбва и тритѣ да се изходятъ. Това е второто.

„Когато лъвътъ е гладенъ, той не реве, а жадно търси жъртва. Бждете като него! Това е третото.

„И лебедътъ усѣща, кога дойде врѣме да умре. Тогава пѣе — и пѣсеньта му е хубава, защото пѣе веднажъ въ живота си. Бждате като него. Това е четвъртото.

„Когато скорпионътъ се усѣти уловенъ, забива си самъ жилото въ тѣлото и умира самоволно. И тази смърть не носи скръбь и нѣма лъжа въ нея — тя е свободна смърть. Бждете такива! Но на малцина е сждено да бждатъ уловени. И щомъ не сж — отровата на жилото имъ ще стане на вода. И не ще умратъ — защото е рано. Това е петото.

„Гледай на вѫтрѣ, защото душата е ключътъ на всемира и, не виждашъ ли въ себе си, вънъ отъ себе си нищо не можешъ видѣ. И, кога се събуди у тебе Огнената Змия, която съска и се върти на витло, пази се да те не ухапе: улови я за главата и допри язика ѝ до своя язикъ — и гледай я въ очитѣ! Ще заспи Змията и, кога се пробуди, ще ти бѫде покорна. Това е шестото.

„Научете Великото Изкуство: три сѫ неговитѣ пѫтища. Отъ взирането се ражда образъ. Съ остро взиране се узнаватъ силитѣ: тѣ сѫ сѣнки, а сѣнкитѣ се не виждатъ по здрачъ. Изтръгни изъ себе си скрити съкровища и стани пѫть на Вѣчния! За да намѣришъ Пѫтя, самъ трѣбва да станешъ този Пѫть. Съ усилие се управляватъ пѫтищата отвѫдъ душата — и само тъй се стига до освобождаване. Всички ръждиви вериги трѣбва да се счупятъ, а кои вериги не сѫ ръждиви? — Трѣбва надрастване на веригитѣ. Само тъй се стига до стѫпалата на пророка, просвѣтления и този, който е едно съ другитѣ. Правете това! Това е послѣдното“.

И, когато хората, които бѣха дошли да чуятъ, чуха — Мелхиседекъ ги просвѣти по седемьтѣ пѫтища на Тайната. И ги кръсти съ Духъ Святъ.

И отидоха си.

А Мелхиседекъ се изгуби и никой не го видѣ.

За да се сбѫдне казаното:

„Блаженъ — онзи, който е прочелъ словата на Тайнитѣ и научилъ скрижалитѣ! Той ще стане единъ стълбъ въ храма на своя Богъ — и не ще излѣзе вече“.

КАЛОМАИНЪ.

А въ Епифанията очистването на душитѣ се извършва отъ боговетѣ — и архангелитѣ издигатъ душата до себе си.

Ямбликъ: „Върху Мистериитѣ“ — VIII: 15.

икой не бѣше видѣлъ Каломаинъ отъ деня, когато изяде плода и се изгуби.

А, когато тя изяде плода на познаването, обгърна я мракъ и тъмнина голѣма я стисна като въ черупка. И възпламени се Каломаинъ да види и съзерцава лице съ лице Бащата на Глжбинитѣ. Защото бѣше хапнала отъ плода на познаването и умътъ ѝ се бѣше озарилъ като морска ширина сутринь.

И остави тя Каина и братята си и не помисли за тѣхъ. Прѣзрѣ земята и хората — и обгърна я страшенъ мракъ и тъмнина дълбока. И въ боленъ устремъ къмъ неизказваемото съзерцание потъмнѣ умътъ на Каломаинъ. И горчива скръбь ослани душата ѝ — и закапаха жълти цвѣтя по пжтя на Каломаинъ.

И изпадна въ пропасть. И мжтно бѣше горѣ, а страхъ и изумление — прѣдъ нея.

И заплака отъ страхъ и скръбь Каломаинъ и въ безбрѣжна тъмнина се чуваше викътъ ѝ, — а отзивъ нѣмаше.

И изпадна въ несъзнание Каломаинъ и не виждаше вече нищо. И усѣти се тогава болна — и роди дѣте.

И, кога се пробуди, видѣ дѣтето и нарече го Тимисагъ — дѣте на страстно желание, защото страстно се стремѣше къмъ Бащата на Глѫбинитѣ.

И тогава се почувствува здрава и свѣтло бѣше прѣдъ очитѣ ѝ, но мѣстото бѣше безизходно и канари голѣми имаше.

И заплака втори пѫть Каломаинъ. И чу я Бащата на Глѫбинитѣ и прати Властелина на Прѣдѣла да я изведе.

И видѣ Каломаинъ Мѫжъ, — лицето му — като промѣнливъ блѣсъкъ на падаща звѣзда и гласътъ му — като гласъ на много води. И държеше въ рѫцѣтѣ си окови отъ желѣзо.

И взе я Властелинътъ на Прѣдѣла — и изведе я отъ това мѣсто.

И каза ѝ така:

„Азъ съмъ слуга на Вѣчния и менѣ е повѣренъ всемирниятъ редъ. Името ми е Очиститель. И пратиха ме при тебе да взема дѣтето, а тебе да изведа на земята. Когато дойде краятъ на днитѣ, ще видишъ ти Бащата на Глѫбинитѣ въ славата му и гласа му ще чуешъ! Върви!“

И намѣри се Каломаинъ на земята, далече отъ Едема, въ мѣсто пустинно — и тръгна да върви. И стигна до стълба, нареченъ Маранъ Ата — Господъ иде. И спа тамъ.

И видѣ огненъ сънь. И ето, изъ пламъци и звѣзденъ огънь се раждаше Човѣкъ. И лицето му бѣше слънце, а краката му — червени пламъци. И бѣше много хубавъ на лице — и сладостно бѣше да го гледашъ.

И изпълни се душата на Каломаинъ съ радость голѣма — и свѣтло ѝ стана — и сърдцето ѝ усѣти блаженство, като го гледаше.

И, когато се приближи, каза Човѣкътъ:

„Азъ съмъ синъ на Бащата на Глѫбинитѣ, а името ми е Христосъ. Не може да се стигне до Бащата, освѣнъ чрѣзъ Сина“.

И, кога се събуди Каломаинъ, нѣмаше никой около нея. И скрѫбь натисна душата ѝ, че Човѣкътъ се изгуби.

И напусто ходѣше изъ пустинята. Плачътъ ѝ цѣпѣше студената нощь и будѣше гласа на чакалитѣ и лъвоветѣ.

А Него го нѣмаше.

И на другата нощь пакъ заспа тамъ Каломаинъ, защото се надѣваше да види пакъ Христа. Но не Го видѣ.

И смущение обгърна сърдцето ѝ, а душата ѝ плачеше въ тъмнина.

И, кога се събуди, замисли се за Христа и въ ума си Го видѣ. И въ тоя образъ имаше животъ — и навлизаше навѫтрѣ Каломаинъ съ този образъ въ душата си.

И страстно се стремѣше къмъ Него, а по ланититѣ ѝ капѣха топли сълзи, едри като топазъ.

И издигна се духомъ Каломаинъ, а душата ѝ се разтопи въ свещенъ екстазъ. И видѣ себе си — капка въ морето на Божията Сѫщина и тази капка стана океанъ.

И видѣ Христа, пристѫпващъ по вълнитѣ, че иде къмъ нея.

И приближи. И взе я на ржцѣ — и я отнесе.

А по онова врѣме Властелинътъ на Прѣдѣла занесе дѣтето Тимисагъ въ най-горнята бездна, понеже не можеше да го издигне по-горѣ.

И живѣ тамъ Тимисагъ — и порастна и стана жена. Но лошо бѣше мѣстото и страшно.

А Тимисагъ живѣеше въ лишения и скрѫбь. И ланититѣ ѝ станаха сухи, кожата — бѣла и очитѣ ѝ посърнаха.

Топѣше се въ пъленъ мракъ дъщерята на Каломаинъ и сърдцето ѝ бѣше жадно като напукана земя.

И съжали я Христосъ.

Кога минаваше прѣзъ безднитѣ, дойде при Тимисагъ, но не ѝ каза нищо, а само си отмина, за да се роди копнежъ въ душата ѝ, въ мѫкитѣ да се изчисти, та да стане готова за съединение съ Него.

Но, щомъ Го съгледа — пъленъ съ свѣтлина — устреми се съ жаръ Тимисагъ подиръ Него и искаше да Го стигне. Развѣваше вѣтърътъ дрехитѣ ѝ, а коситѣ ѝ се разпилѣха по раменѣтѣ.

Но, кога стигна до Първото Небе, Христосъ се изгуби, а Тимисагъ видѣ стражъ съ мечъ на прага. И позна Властелина на Прѣдѣла.

А кога я върнаха отново въ безднитѣ, томление притисна душата ѝ. И кѫсаше жестока скрѫбь сърдцето ѝ — и стѫпки отъ кръвь личеха по слѣдитѣ ѝ врѣхъ пѣсъка.

И отчаяние грозно смазваше душата ѝ, остро смущение изсмукваше мисъльта ѝ, а тя чупѣше ржцѣтѣ си отъ скрѫбь. И викаше Христа.

А Него Го нѣмаше. И въ нощното мълчание на пустинята, като отровни черни цвѣтя, се пръскаха стоноветѣ ѝ.

„Лицето Ти е кринъ, израстналъ между лаври — и миризмата му е до томление сладка.

„Като топло слънце възсиява погледътъ на очитѣ Ти върху мене въ спомена за първия день.

„И диханието Ти е животворно, то пробужда сѣнкитѣ на синия полудень и животъ дава на моитѣ сънища.

„По канари и сипеи разлѣхъ сълзитѣ си въ устрема си да Те диря — и по пѣсъка на пустинята оставихъ кръвьта си.

„И всѣка нощь душата ми Те дирѣше безплодно. Като киноръ звучеше отдалечъ пѣсеньта на душата Ти — и въ кржговрата на звѣздитѣ долавяхъ пѣсненъ екъ на Твоята душа.

„Ти, Възлюблени на Лозата!

„Душата ми се овива около Тебе въ страшни пръстени — и тръпна като змия, стегнала въ тѣсни брънки стъбло на тамаринтъ.

„Ти, Възлюблени на Змията!

И плачеше Тимисагъ, а сълзитѣ ѝ ставаха солени рѣки и течеха изъ пустинята. Но водата бѣше горчива и раждаше скорпиони — и отчаянието на душата ѝ бѣше въ тия рѣки.

А скръбьта ѝ твърдѣеше и се обръщаше на канара. Защото тжгата ѝ бѣше подобна на камъкъ, разяжданъ отъ буенъ водопадъ.

И страхътъ ѝ бѣше голѣмъ, а смущението ѝ раждаше демони.

Но, кога отново споменътъ огрѣваше лицето ѝ, усмихваше се като въ сънь Тимисагъ — и седмоцвѣтна свѣтлина озаряваше канари и пустинни върхове.

„Сърдцето ти е бисерно-опаленъ адамантъ — но то е затворено за мене.

„Така антилопата се мжчи отъ жадь — и тръгва изъ сипеитѣ за вода, а прѣдъ самия изворъ умира.

„Ти, Възлюблени на антилопата!

„Кротостьта Ти е кротость на гължбъ — и Твоитѣ думи сж сияенъ миражъ.

„Но Ти не слизашъ при мене и празни сж моитѣ дирения. Ржцѣтѣ ми падатъ, разтворени като зрѣлъ наръ.

„И Тебе Те нѣма.

„Ти, Възлюблени на антилопата!“

И съжали се Христосъ и прати ѝ Утѣшитель, за да я издигне на горѣ. И дойде Утѣшительтъ при Тимисагъ.

И обѣща ѝ въ клѣтва, че въ края на вѣковетѣ ще отиде при Христа и ще стане съпруга на Небесния Женихъ.

И възрадва се Тимисагъ — и радостна сълза капна отъ окото ѝ на земята.

А мѣстото, дѣто капна сълзата, биде наречено Голготà, — Лобно мѣсто.

ЖРЕЦЪТЪ НА ОЗИРИСА.

Да се молишъ съ нѣми устни; да вѣрвашъ съ затворени уши;
Да заповѣдвашъ съ покорни очи; да вземашъ съ неподвижни ржцѣ:
Ето ухапването на Дракона.

Лао-Тзай: „Фанъ-Коа-Ту“ — III: 11—15.

оложи Богъ ржката си върху Египетъ и, при съединението въ знака Овенъ, роди се синъ на фараона. И нарекоха името му Мойсей.

И, кога възрастна въ сила и мждрость, дари го Богъ съ видѣние на пророкъ и жрецъ. И научи Мойсей словата на свещенитѣ йероглифи, позна мждростьта на папирусовитѣ свитъци съ златни главизни, възприе великитѣ тайни на Изида и мина прѣзъ седемьтѣ храма на Делтата. И, кога стана на тридесеть години, той мина огнения сънь на Тритѣ Деня — и стоя, затворенъ въ саркофагъ, додѣто Нетхинимитѣ (Посветенитѣ) пѣеха химна на Озириса.

И стана жрецъ и тайновѣдецъ.

И възсия духътъ му въ сила и познание, за да възприеме подкрѣпата на силитѣ и на Тѣзи, Които ги даватъ.

И бѣха му достжпни словата, писани върху страници отъ камъкъ и спазени въ кивота на светилището. И скрититѣ въ мрака на пирамидитѣ желѣзни думи проумѣ — за сфинкса, за свѣтлината на Озириса и за тайнитѣ на Изида.

И укрѣпиха се очитѣ му като очи на орелъ — и мждростьта му стана като на змия.

И възсия въ познание и дѣло Мойсей надъ цѣлъ Египетъ.

И бѣше силенъ въ пророчество и видѣния. А ето — яви се Богъ на Мойсея въ слава и блѣсъкъ — и каза му да изведе Израиля изъ Египетъ.

И поведе Моисей Израиля, минаха Червеното море и стигнаха въ пустинята.

И лутаха се дълго безъ пѫть. Въ падания, борби и грѣхове изминаха пѫтя. И извика Богъ Мойсея на планината — и въ гръмъ и мълния го прие. И видѣ Мойсей чудесата и видѣнията на Творението и тайни нови позна. А видѣ и самия Богъ лице съ лице.

И даде му Богъ да изреже на камъкъ думи отъ изреченията, врѣзани върху златни таблици — и изрѣза Мойсей скрижали и слѣзе на третия день долу.

А Израиль бѣше забравилъ Мойсея и Бога, бѣше излѣлъ изваяния и служеше тѣмъ.

И гнѣвъ възпламени сърдцето на Мойсея и удари гнѣвно скрижалитѣ о канарата и на парчета ги разби.

И не даде законъ на Израиля.

А болести нападнаха народа — и мрѣха трупъ до трупъ. Издигна тогава Мойсей змия отъ мѣдь, прикована на тривръхъ кръстъ. И който погледнѣше змията, оздравяваше. Но слѣпота покри очитѣ на Израиля — и мракъ бѣ прѣдъ погледа имъ. И само седемь души видѣха змията — и изцѣриха се. А другитѣ измрѣха — и събраха се чакалитѣ и хиенитѣ върху тѣлата имъ.

И отново поведе Мойсей останалитѣ седемь души и тръгнаха отново. И ето — пѫть легна прѣдъ тѣхъ — пѫть дълъгъ, непознатъ Мойсею.

И втори пѫть извика Богъ Мойсея на Хоребъ — и възлѣзе Мойсей на планината, а седмината чакаха при подножието.

И стоя Мойсей шесть деня на върха, а прѣзъ всичкитѣ дни планината се разтръсваше отъ основа; гръмъ, мълния и пламъци изригваше — и страхъ пълнѣше пустинята наоколо, а хората при подножието чакаха съ трепетъ Божия жрецъ.

И, най-послѣ, на седмия день, слѣзе Мойсей отъ планината и бѣше пълненъ съ сияние. Очитѣ му грѣеха като океани отъ пламъкъ, лицето му ослѣпяваше погледа, а коситѣ му бѣха огнени змии. И на челото му имаше знакове, писани съ кръвь — и не можеше никой отъ седемьтѣ събрани да ги разбере.

И донесе Мойсей нови скрижали — и всичкитѣ имъ страни — изписани съ писмена. И даде ги на избранитѣ, за да разбератъ думитѣ на Божия законъ, да го скриятъ въ сърдцето си и да го живѣятъ.

И, кога дойде краятъ на врѣмето, въ видѣние блѣстяще изпжкна прѣдъ очитѣ на Мойсея Канаханъ, — земята, която бѣше обѣщана Израилю отъ Бога.

Но видѣ Мойсей, че коситѣ му сж бѣли, а вечерьта наближава. И — че не ще стжпи въ Канаханъ.

И привика при себе си седмината и каза имъ:

„Близо е нощьта, която носи здрачъ за очитѣ и миръ за сърдцето. Ще стихнатъ гласоветѣ и сѣнкитѣ ще станатъ дълги. А по небето ще разпилѣятъ кервани звѣздитѣ — и моятъ день е близо.

„Цѣлъ животъ — въ себе си: това е много.

„И бихъ желалъ на врѣме да умра. Но какво ще правите вие, които още не можете стжпи безъ мене? За васъ тжгувамъ и днитѣ на вашия животъ чета. Не дни на мжже, а дни на младенци.

„Бждете силни, че силата е мостъ къмъ грядущето! Прѣзъ трупове ще минете. А слабиятъ прѣзъ трупа на своя баща не ще има сърдце да мине. За васъ нѣма бащи и майки, сестри и близки братя. Бждете сѣме на грядущето!

„Отъ буря се не плашете! Ни огненъ дъждъ, ни буря отъ сълзи не могатъ измокри крилѣтѣ на албатроса.

„Жестоко да бжде сърдцето ви! Не знае да обича този, който не знае да мрази, — до любовьта се стига прѣзъ мечъ.

„Твърди бждете! Окови отъ желѣзо не могатъ свърза сърдцето на твърдия: смѣлостьта е по-твърда отъ металъ.

„И, ако братъ ти откѫсне наръ отъ твоята градина, прати лисица въ лозето му! Не може да бѫде жрецъ този, който не е билъ пазачъ на Храма.

„— Милость къмъ слабия! — Това е мѫдростьта на немилостивитѣ. Не бѫдете немилостиви!

„И слабия не вдигайте, ако го видите падналъ, — не може да бѫде вождъ на стадото овца, а трѣбва да бѫде слонъ — отъ слона научете мѫдрость!

„Минете прѣзъ труповетѣ на тѣзи, които се мислятъ живи: нѣма полза за мъртавцитѣ отъ честуване.

„Не падайте на колѣнѣ! Твърдѣ много богове — това е разпуснатость на сърдцето. Твърдѣ малко богове — това е тѣснота на сърдцето. Само единъ богъ — не го знаете, кой е.

„Не оставяйте писани слова! На злато пише слънцето, на камъкъ — пророкътъ, на желѣзо — законникътъ, на папирусъ — жрецътъ. А силниятъ пише на огънь.

„Не говорете ясно! Язикътъ ви да бѫде притча, а словото ви — видѣние. Не вие сте учители на стадото — и търговци на ефтини скрижали.

„И, кога дойде при васъ мѫжъ съ треперящи крака и ви помоли да му отворите шатъра си да спи, — ако сърдцето ви е пълно съ любовь къмъ него — затворете шатъра и го оставете на лъвоветѣ въ пустинята! А, ако сърдцето ви е студено, — пуснете го!

„Прѣзирайте онѣзи, които не могатъ да гледатъ, освѣнъ прѣзъ мрѣжа! Свѣтътъ е хубавъ за тия, които нѣматъ свои очи.

„И ненавиждайте търговцитѣ на кумири!

„Съжалявайте тѣзи, които цѣль день кадятъ благовония прѣдъ своето собствено изображение: тѣ сѫ дѣца, които ловятъ морето въ шъпа.

„И, кога видите жена, която носи алабастрова ваза съ скѫпо масло и съ многоцѣнни изображения върху вазата, и забѣлѣжите, че очитѣ ѝ блѣщатъ отъ възторгъ и тя трепери отъ страхъ да не изпусне вазата — ударете съ жезъла си вазата и я счупете на черепки!

„Бждете като слона! И отъ мравката вземете примѣръ, а отъ скакалцитѣ — поучение. Каква велика притча е цѣлъ свѣтъ!

„И тогава вие ще укрѣпнете — и въ душата ви ще се родятъ звѣзди.

„Защото на силния е земята!“

И, кога Мойсей свърши словото къмъ избранитѣ, показа имъ пѫтя къмъ Канаханъ, а самъ се върна на Планината.

И, щомъ възлѣзе на върха, възтрѫбиха ангели дохождането на жреца — и мълнии обсипаха пѫтя му.

И мина Мойсей по пѫть отъ пламъци.

И, застаналъ на върха, видѣ Мойсей Канаханъ и всичкото величие на Канаханъ. И съжали избранитѣ, които отиваха тамъ.

„Тежко имъ, ако се не върнатъ, прѣди да влѣзатъ!“

И, като каза това, обърна очитѣ си къмъ Слънцето, сърдцето му почна да студенѣе и той умрѣ.

ПЪТЬТЪ НА ЗВѢЗДИТѢ.

Философскиятъ Огънь е първата и най-голѣма тайна. Той е троенъ: природенъ, свърхестественъ и елементаренъ.

Хермесъ: „Книга на Тота за звѣздитѣ“ — VII: 73.

амъ, дѣто слънцето изгрѣва, имаше по него врѣме голѣми звѣздогадателски храмове — и по цѣли нощи влъхви стоеха и слѣдѣха пѫтя на звѣздитѣ.

И ето, една нощь, всички забѣлѣзаха на небето нова звѣзда, голѣма, ярка, изкряща — и блѣсъкътъ ѝ затъмняваше блѣсъка на всички останали. Тя бѣше червена като вино и ярка като слънце.

И замислиха се всички, какво означава тя. Разтвориха голѣми стари книги отъ пергаментъ съ тежка подвързия отъ ковано отколѣшно желѣзо и мѣдь, разгърнаха страници отъ руни, изписани съ знаковетѣ на магитѣ — и се мѫчеха да намѣрятъ името на родилия се подъ знака на тази звѣзда. Напразно. Звѣздата не бѣше виждана други пѫть и мѫдростьта на магитѣ не я познаваше. А само единъ Балтазарь разкри папирусна книжка, прѣнесена отъ земя, потънала сега подъ морето, изписана съ странни писмена, които се извиваха като съскащи змии. И разчете рунитѣ и разкри тайната Балтазарь.

И събра магитѣ — и каза имъ:

„Слънцето ражда послѣдния си синъ — и името му е Милосърдие. Той ще бѫде великъ вождъ. Да идемъ да му се поклонимъ!“

И станаха всички, готови за пѫть. Тръгнаха Талекъ, Шоръ и Теомимъ, маги отъ Калдея — и взеха злато, ладанъ и смирна — да му поднесатъ, като на царь.

Дойдоха Сартанъ, Ариехъ, Бетулахъ — влъхви отъ Египетъ — и носѣха дарове на първожрецъ: кризолитъ, касия и алое, защото вѣрваха, че новиятъ човѣкъ ще бѫде най-великъ отъ жрецитѣ.

И подиръ тѣхъ тръгнаха Мознаимъ, Акрабъ, Кешетъ — маги отъ Арабия — и донесоха сардониксъ, кориандъръ и цинамонъ, за да поднесатъ избранитѣ дарове на този, когото смѣтаха за най-високъ между пороцитѣ.

А отъ Индия дойдоха Геди, Делои и Дагимъ — брамини-влъхви, които носѣха диамантъ, тигровъ зѫбъ и кръгла кость отъ кроталъ — дарове на всемощенъ вождъ и воинъ.

А най-послѣ тръгна Балтазарь, но даръ не можа да намѣри, защото не знаеше, какъвъ даръ би билъ угоденъ на този, чието име е Милосърдие. И тръгна да търси даръ за него.

Когато стигна въ града, дѣто продаваха скѫпи бисери, видѣ единъ синъ, че бѣше застаналъ съ ножъ надъ майка си да я убива. Майката плачеше и го молѣше да не прави безумие. Но мѫжътъ бѣще разсвирѣпѣлъ и махна съ ножа. Тъкмо тогава една змия се обви около крака му и се готвѣше да го удари съ главата си. И майката, прободена, се хвърли да разплете змията отъ краката на своя синъ. Но тѣлото ѝ изнемощѣ и тя едвамъ можа да улови главата на змията и да приеме отровата на зѫбитѣ ѝ. Отъ раната прокапаха три черни капки кръвь — и станаха на черно-теменужни аметисти. И взе ги Балтазарь, защото тѣ бѣха скѫпъ даръ за този, чието име е Милосърдие. И върна се по пѫтя къмъ Палестиня.

Но, когато минаваше прѣзъ пустинята на Мъртвото море, хванаха го разбойници, взеха скѫпитѣ камъни и го вързаха като робъ.

А по онова врѣме стигнаха магитѣ при Ирода и го питаха, дѣ е младиятъ царь. И страхъ голѣмъ притисна сърдцето на Ирода, че другъ царь се е родилъ въ земята му. И каза имъ да разпитатъ първосвещеника и книжницитѣ еврейски, та да научатъ, дѣ се е родилъ. И разтвориха книжницитѣ съ страхъ книгитѣ пророчески и намѣриха, че въ Галилея трѣбва да се роди. И казаха на царя. И задължи Иродъ магитѣ отъ изтокъ да му пратятъ вѣсть, щомъ го намѣрятъ, че и нему прави честь да поднесе дарове на своя наслѣдникъ, ако е такава волята на боговетѣ. Изтръгнаха отново влъхвитѣ къмъ Галилея. А звѣздата ги водѣше вече.

И стигнаха срѣдъ нощь въ малка пещеря и видѣха дѣте, сияйно като слънце — и звѣзда огрѣваше лицето му. И паднаха прѣдъ него ничкомъ, поклониха се — и дарове принесоха.

И разкриха книгата на звѣзднитѣ пѫтища и пророчества велики изрекоха за новия царь. И казаха:

„Страдание и кръвь ще бѫде неговиятъ животъ. Ще стигне рано единение съ най-високия отъ Духоветѣ. Но по-великъ отъ него не се е още раждалъ“.

И върнаха се къмъ земитѣ си по други пѫть, защото знаеха мисъльта потайна на Ирода. Но ето, заградиха ги войници, пратени отъ царя, да ги върнатъ при него. И вързаха ги като роби и отново ги върнаха при Ирода. И каза имъ Иродъ гнѣвно:

„На своето обѣщание вие измѣнихте и думитѣ си не изпълнихте! Кажете, дѣ е младиятъ царь — и азъ ще ви отпусна съ миръ и скѫпи дарове!“

А тѣ му казаха:

„Царю! Отъ сила ние, маги, се не плашимъ. Затворъ не ще отнеме свободата на духа. Кѫдѣ е младиятъ царь — това отъ насъ не ще узнаешъ ти: ни мѫки, ни затворъ, ни изтезания съ огънь могатъ изтръгна отъ насъ това, което ние не искаме да кажемъ“.

И тогава царьтъ ги затвори и каза, на сутриньта да ги подложатъ на изтезания. Но, когато влѣзоха въ тъмницата, тя бѣше празна.

А Богъ, възрадванъ отъ твърдостьта на магитѣ отъ изтокъ, прѣнесе ги върху небето. И всѣка вечерь свѣтятъ тѣ — всички съ свѣтлината на своитѣ дарове — върху дванадесетьтѣ знака на зодияка. И разкриватъ тайнитѣ на това, което има да стане.

А, по онова врѣме, продадоха разбойницитѣ Балтазара и аметиститѣ на първосвещеника Ана. И, понеже годината бѣше юбилейна, въ края Ана отпусна роба. Но не искаше Балтазарь да отиде при младия царь безъ дарове. И помоли се на първосвещеника да му даде аметиститѣ. А първосвещеникътъ му каза, че ще му ги даде, ако му служи още тридесеть години — по десеть години за камъкъ.

И стана робъ отново Балтазарь. Годинитѣ минаваха тежко, но робътъ знаеше, за що служи — и знаеше, че тѣзи тридесеть години сѫ цѣна на дароветѣ.

И, кога се навършиха тридесетьтѣ години, отпусна Ана Балтазара съ тритѣ камъка и съ една дреха отъ ленъ.

Когато Балтазарь излѣзе въ двора на първосвещеника, тамъ имаше голѣмо сборище отъ хора. И тълпата излизаше, смѣеше се и очитѣ на събранитѣ блѣстѣха отъ радость. Запѫтиха се къмъ Голготà.

И тръгна Балтазарь да види. На кръстопѫтя съзрѣ, че тълпата хокаше и викаше: „Дигнете го! Бийте го! Ние искаме, самъ да носи кръста си!“

И видѣ Балтазарь човѣкъ младъ, съ изпаднали отъ скръбь и мѫки ланити — и съ лице на богъ. Той бѣше падналъ и напусто се мѫчеше да понесе отново своя тежъкъ кръстъ. Приближи Балтазарь и вдигна кръста съ мишци на робъ. А тълпата го позна, че е робътъ на първосвещеника и го остави, защото бѣше силенъ и се боеха отъ него.

И, когато стигнаха на Голготà, забиха кръстове — и разпнаха тамъ Мѫченика между двама разбойници.

И, на шестия часъ, Страдалецътъ простена едвамъ чуто;

„Жаденъ съмъ! . . .“

И стана Балтазарь — и донесе въ шъпа вода отъ извора на Батхалемъ и поднесе шъпа къмъ кръста. А въ шъпата имаше само три капки. И, кога Страдалецътъ съгледа Балтазара, обърна къмъ него мжченишки очи, пълни съ кротость и трогателна благодарность. И Балтазарь тогава позна, че Този е Царьтъ, за когото е носилъ тридесеть и три години дароветѣ. И падна прѣдъ Него ничкомъ — и помоли Му се като на богъ — и Му поднесе дароветѣ. А Иисусъ го погледна тихо и кротко, но не можеше да вземе дароветѣ, защото бѣше прикованъ.

И видѣ това народътъ и нахвърля се върху Балтазара съ викове:

„И този е отъ неговитѣ! Убийте го!“

И падна Балтазарь подъ кръста, и три сълзи отъ очитѣ на Иисуса капнаха върху него.

А тамъ, дѣто паднаха сълзитѣ, избухна виолетовъ пламъкъ, подобенъ на огнено-жъртвено възпалване на аромати. И издигнаха се нагорѣ тритѣ пламъка — и стигнаха до небето.

И свѣти и до днесъ Балтазарь върху небето съ своитѣ три рани и три аметиста — дарове на Милосърдието.

И свѣти и до днесъ въ звѣздитѣ на Южния Кръстъ.

ПСАЛОМЪ НА СЛЪНЦЕТО.

Хвала на Ра, зората на Негебъ-Кафъ, — който въ сърдцето си донесе блѣсъкъ! И върху челото си — клафтъ на велика мждрость!

„Египетски химнъ на захождащето Слънце" — II: 1.

Що е по-велико отъ Слънцето? Отъ него е билъ извиканъ наврѣдъ животътъ и въ своята кръвь то държи всичко живо. И прѣди него нищо не е имало. Съ глава на царствена птица, съ зорки очи и смѣлъ погледъ — негови сж седемдесетьтѣ и седемь ключа на тайнитѣ. Главата му е увѣнчана съ дискъ и кобра. Въ лѣвата му ржка има властенъ скиптъръ, а въ дѣсната — кръстъ Тау съ клупъ — защото неговъ е Животътъ съ своя вѣченъ кржговратъ отъ смърть и възраждане. И носи на челото си знака на седмия ключъ — символъ на разпъване зарадъ свѣта и великитѣ тайни на живота.

Негови жреци сж отвѣкъ Посветенитѣ. И злато-облечени Царе отъ Червената Земя му кадѣха райско зърно и пращаха въ сивия благовоненъ димъ моления. Жъртвуватъ му сома и оризъ Бѣлитѣ Маги отъ Камаватъ и възпалватъ седмоцвѣтни свѣтилници въ негова честь. Възливаха му аромати жрецитѣ — фараони на Египетъ, а ладанъ и царственъ нардъ му кадѣха Монаситѣ на западъ. Защото отъ едно Слънце е билъ извиканъ наврѣдъ животътъ.

Силенъ, плъзгавъ като змия, неуловимъ като сѣнка, строенъ като кедъръ, вѣчно живъ, — Той е богъ на пергамента, папируса и стилона, Защото негово е свещеното писмо, създадено за писане на тайни.

Той е Агнето, заклано въ основата на мирозданието. Нему принадлежи тайната на разпятието и на възкръсението. Той — вѣченъ Пламъкъ, до който никой не ще стигне.

Слава на Тебѣ, що ни показвашъ въ румени багрѣвини свѣтлината, слава на Тебѣ, богъ на висинитѣ, велико огнено Сърдце, пролѣло кръвь за насъ!

Халелуйя!

Хваления и благодарности, славословия и жъртви — Тебѣ, Царю на най-високата слава, — Палма, отъ която ядемъ всички и не умираме, — Хлѣбъ небесенъ, който дава любовь и мждрость!

Халелуйя!

Владико, Царю на Тритѣ Небеса, Единородни Сине на кръвьта — лжчъ, Агне, което взема кървавата участь на великото страдание — хвала Тебѣ!

Халелуйя!

Защото Твое е Царството на Любовьта и Силата на Жъртвата и Славата на Страданието!

Халелуйя!

Царствено Дѣте, разръфало гърди, за да даде сърдцето си на свѣта — прѣзъ дванадесеть жилища минава — и небесниятъ зодиякъ е означение на Пжтя. Прѣзъ пжтя на Слънцето мини, за да познаешъ Слънцето! Добий звѣздностьта на Огъня, който твори и върши Посвещение чрѣзъ познаване истината! Тогава ставашъ Овенъ и върху челото си вземашъ златни рога съ слънчевъ дискъ. Овладѣй това — вжтрѣ — и онова — вънъ! Достигналъ себевластие, ти ставашъ Бикъ съ покривало отъ крепъ на главата. Чистъ, устойчивъ, себевластитель, — ти ще приемешъ въ себе си единъ великъ Синъ на Слънцето — и въ хармония ще зазвучи гласътъ на силния, въ хармония съ лжчитѣ. Че въ непобѣдимото сливане на Човѣкъ и Духъ е тай-

ната на Третия День. Това наричатъ Близнаци. Но пакъ се върни къмъ себе си и потъни въ глъбинитѣ, — ще бъдешъ Ракъ, увѣнчанъ съ палма. Добий сила, правота и разпознаване въ мрака — и ставашъ Лъвъ, съ царственъ погледъ и свитъкъ на тайни въ устата. Иде побѣда — Дѣва. Трѣбва равновѣсие подиръ побѣдата — Кжпони. А врѣме е да убиешъ себе си, за да заживѣешъ, — ставашъ Скорпионъ. И влизашъ въ стѣната, що пази свѣта, — Стрѣлецъ. Ставашъ Бѣлъ, за да убивашъ Чернитѣ, — Козирогъ. Тогава държишъ Двигателя, Великия Змѣй на Огнената Вода, — Водолѣй. Твои сж Черната и Бѣлата Риби и ти знаешъ да мълчишъ, — влизашъ въ Риби.

Хвала на Слънцето! Отъ него възкипяватъ мировитѣ сили и въ него се възвръщатъ устремитѣ на вселенната.

Ние всички ще измремъ, но Слънцето ще остане.

Да бъдемъ като него!

Да пръснемъ изъ небето алени гроздове огънь!

И да възкръсне йзново великиятъ култъ на мировото Свѣтило — и по цѣлъ свѣтъ йзново да се чуватъ кървави химни при изгрѣвъ! А на заходъ да раздиратъ здрача модри пламъци отъ възпалени аромати — сърдцата отново да се разпалятъ отъ великата Любовь и великото Страдание, които сж родили свѣта!

И смъртъ нѣма да има.

Хвала на Тебѣ, що ни показвашъ въ пурпурни руменини свѣтлината, слава на Тебѣ, богъ на висинитѣ, велико огнено Сърдце, пролѣло кръвь за насъ!

Халелуйя!

ПѢСЕНЬ НА ДѢВАТА.

И Венера е цѣла гола, защото хармонията ражда хубостьта, а хубостьта не е скрита отъ външнитѣ прѣдмети.

Салустий: „Трактатъ за боговетѣ и свѣта“ — IV: 7.

умена зорница на деня, — благословение на Дѣвата, която се ражда отъ вълнитѣ и пилѣе коси изъ морето! Неуловима е красотата ѝ — а тази красота пробожда като двуостъръ мечъ.

Свѣтлина я обвива. И мѫжетѣ, които съзерцаватъ блѣсъка ѝ, оставатъ съ смутени сърдца и въ душата имъ се ражда любовь.

Тя е носила Вѣчния въ своята вѫтрѣшность — и отъ сърдцето ѝ избликва любовь къмъ вселенната.

Чисто е лицето ѝ отъ пятно — и като дѣвственъ снѣгъ е бѣла душата на небесната Мома.

Отъ вѣки е богиня на словото, — че тя го е родила. Вѣчна сила на създаването — чрѣзъ нея е дошло познанието — и нейни сѫ великитѣ йероглифи на небето.

Велика сѫщина на създаденитѣ нѣща, зефиръть разнася шъпота ѝ, а мълнията отразява несравнимия блѣсъкъ на златнитѣ ѝ коси.

Тя — богинята на вѣчното материнство.

Едно съ създаденитѣ нѣща — тя носи мировия шъпотъ и въ трепета на всѣки лавровъ листъ се дочува отражение отъ нейната пѣсень.

Тя — Властелинка на вѣчното Освещение, отдѣто се ражда това, що ражда свѣта.

Тя — лавръть, който ражда пламъкъ и цъвти въ огнени цвѣтове. Свѣтлина прѣди създаване на свѣта — тя ражда деня. И неинъ е Първиятъ День. Покорна на думитѣ на Бащата — тя ражда истинската мѫдрость и дава на свѣта палма,

фига и маслина. Пѫть на творческата Мисъль, на управляващата Воля — тя ражда мировия редъ и създава седемьтѣ музи. Божествено желание — тя ражда любовьта и дава на свѣта рози и пѫтища отъ кръвь. Отъ вѣки миров Умъ — тя ражда познаването и дава на хората папируса, йероглифитѣ и стоманения рѣзецъ. Храмъ на майчинското търпѣние — тя ражда куража и енергията на дѣлото и дава на свѣта чукъ, стилетъ и броня.

Тя е мировата Евритмйя, за която жадуватъ художницитѣ — и хармонията, която дирятъ свирачитѣ на псантеръ и киноръ.

Тя е Любовь, Желание и Мждрость.

И всичко живо я обожава — и всичко ней служи. Тя минава цѣлата древность на вѣковетѣ и стига прѣзъ мрака на врѣмето до насъ.

Всемждра, мощна, пълна съ любовь, тя е майка на самата любовь.

Мени, Астаротъ, Маиса, Изисъ, Афродита, Венера — нея наврѣдъ обожаватъ онѣзи, които обичатъ дълбоко и дирятъ обезсмъртяване на себе си въ любовьта.

Пазителка на дѣвствеността, тя има храмъ, дѣто вѣчно гори неугасимиятъ пламъкъ на любовьта.

На нея служеше Тайя, която възпламени сърдцата на цѣлъ Египетъ и на владѣтелитѣ отъ Арабия и Индия. Ней принасяше жъртви Семирамисъ, която заплиташе и разплиташе въ звѣздна мрѣжа сждбата на калдейскитѣ и асирийски вождове и при която падаха на колѣнѣ юношитѣ отъ Иераполисъ.

Понѣкога тя е обнажена и всички слѣпѣятъ отъ млѣчния блѣсъкъ на тѣлото ѝ.

А понѣкога е покрита съ покривало отъ звѣздна тъкань и напусто се мжчатъ магитѣ да повдигнатъ крайчеца на вуала ѝ.

Тя е Изисъ, Семирамисъ, Астаротъ.

Тя е жената. Жената, която блазни; жената, която увлича.

И сега даже — тя пори около насъ вълнитѣ и върху гребена на смарагденитѣ води можете да съгледате голото тѣло на Хубавицата, която се ражда отъ дѣвствената пѣна. . .

СЛОВАТА НА БЛАЖЕНИЯ.

Който познава — не говори. Който говори — не познава.

Той си затваря устата; той си приклопва вратата (на очитѣ).

Заспалъ, той мисли активно; той отваря сърдцето си.

Лао-Тзай: „Тао-Те-Кингъ“ — XIX: 1—3.

ловата на Соломона, синъ Давидовъ, царь на Иерусалемъ.

Елате при мене, синове на земята, чуйте думитѣ на този, когото свѣтътъ нарече блаженъ!

Блаженство нѣма — и нѣма утѣха въ живота на тия, които за утѣха живѣятъ. Има още хора, които гледатъ живота прѣзъ свиленъ кидаръ. Жалко за кидара!

Сладостьта на живота е въ разкжсване на кидаритѣ и мрѣжитѣ. И блаженство ще познае този, който е стжпкалъ всички блаженства.

Горко на този, който отиде тамъ, дѣто сж двама! Третиятъ е винаги тринадесети на пира.

Словата на Еклесиаста, синъ Давидовъ, царь на Иерусалемъ.

Словата на блажения.

Осемь блаженства: утѣхитѣ на земята, хубостьта на познаването, щастието на любовьта, красотата на опиването, разтухата на твореца, силата на движущия, сладостьта на спомена, упоението отъ живота.

Деветото блаженство — за него заслужава да се живѣе. Блаженство, не изрѣзано още върху скрижала на блаженствата. Блаженството на мжката.

Елате, синове на земята, отъ Кархиданъ до Хелбонъ, отъ Кидаръ до Иераполисъ! Чуйте словата на блажения!

Блаженството на земята: блаженство на тия, които жадуватъ за евтина утѣха. Утѣхата на виното отъ Хелбонъ и на кипящата медовина отъ Мелитъ. Утѣхата на слабитѣ.

Не се залъгва съ вино творящиятъ, нито съ сласть — зидарьтъ на живота.

Азъ, Соломонъ, си сградихъ дворецъ отъ мрамори многоцвѣтни, споени съ сребро. И поставихъ широки извитъци отъ кедъръ, донесенъ отъ Санирь, а по извитъцитѣ — всички животни на земята, издълбани отъ изкусна ржка на рѣзбарь. И подоветѣ настлахъ съ кипарисни дъсчици отъ Ливанъ — и вдълбаха майстори отъ Сидонъ и Тиръ въ дървото кость, мраморъ и метали — и напъстриха въ стройни редове растенията на Индия и Палестиня.

И донесоха ми слонова кость търговцитѣ отъ Кетихемъ — и издълбахъ чаши за вино и рогове за медовина. А отъ Кипъръ — мѣдни сждове съ изкусни изваяния отъ бронзъ и сребро. И въ строенъ танцъ се въртѣха, въ свѣтли изваяния, женитѣ отъ Елада и островитѣ.

И отъ Хелбонъ ми донесоха вино, жълто като шафранъ, съ миризма на ладанъ и алое. А отъ Деданъ, Конанъ и Меозель — вино, гжсто като смола и зелено като кризопрасъ, съ вкусъ на мандрагори. А отъ Мелита — кипящо вино, което стиска гърлото отъ горещина и дава дъхъ на циприда.

И купихъ отъ Торгамски търговци жребци за ловъ, отъ Кидаръ — камили и овци съ копринен косъмъ.

И облѣкохъ висонъ съ изпъстрѐния отъ Египетъ и багрѣница, обшита съ камъни и везана съ злато — отъ Келисѐ.

И шлемове, оржжия и ножове отъ Асииль ми дадоха даръ царетѣ на изтокъ — оржжия отъ стомана, украсени съ камъни и металъ, изпъстрени съ изваяния отъ изкусна ржка на майсторъ.

И сложихъ трапези — и възкадихъ миризми отъ Сабà и сложихъ вина и сладки отвари отъ Рамахъ.

И видѣхъ, че е суета.

Словата на Еклесиаста, синъ Давидовъ, царь на Иерусалемъ.

Словата на блажения.

Утѣхата на познаването — о, горчива утѣха на слѣпия, който върви пипнешкомъ!

Азъ, Еклесиастъ, възсияхъ въ мждрость надъ всички царе отъ изтокъ. И магитѣ сплетоха притча за пжтекитѣ на моя умъ. И казаха, че мждростьта ми е остра като стомана.

О, горчива утѣха на слѣпеца, който върви пипнешкомъ!

И разчетохъ всички йероглифи, познахъ всички руни на златнитѣ таблици, разумѣхъ тайнитѣ на Агнето, Овена, Лъва, Лотуса и Пчелата. И всичкитѣ ключове на Египетъ, врѣзани върху двадесеть и двѣ таблици отъ желѣзо, разбрахъ.

И придобихъ тънкость, за да разбера загадкитѣ на магическитѣ книги отъ Червената Земя, писани съ кръвь върху черна кожа на бехамотъ.

И не остана нищо скрито — ни върху небето, ни върху земята.

И видѣхъ, че е суета.

Защото въ нови руни се заплете моята мждрость — и въ нови загадки — моятъ умъ: рунитѣ на силния, който търси с в о й пжть.

Словата на Соломона, синъ Давидовъ, жрецъ на Иерусалемъ.

Славата на блажения.

Щастието на любовьта: мрѣжа отъ звѣзди и верига отъ злато, — о, горчивъ миражъ на бедуина, който открива нови брѣгове!

Азъ, Соломонъ, възжелахъ утѣхитѣ на любовьта.

И събрахъ живи цвѣтя на красотата женска: дѣвици отъ Елада — съ строга хубость на мраморно изваяние; моми отъ Сирия и Етиопия — съ лице, черно като абаносъ и съ бѣли, като

бисеръ, зжби, които се смѣятъ и скърцатъ при цѣлуване; момичета отъ изтокъ — съ голѣми очи, прѣмрѣжени подъ дълги, черни рѣсници — и съ лице отъ слонова кость. И жени отъ Египетъ, гъвкави като змии, горѣщи като пѣсъкъ и мълчаливи като пустиня.

И гледахъ ги — и виждахъ красотата на свѣта.

И познахъ, че е суета.

Скорпионъ е жената, душата ѝ е хубава като луспитѣ на кроталъ, очитѣ ѝ отразяватъ мжката и радостьта на цѣль свѣтъ, ржцѣтѣ ѝ притискатъ и даватъ отровенъ сънь, а думитѣ ѝ сж измамливи като миражъ.

И видѣхъ, че е суета.

Словата на Еклесиаста, синъ Давидовъ, царь на Иерусалемъ.

Словата на блаженията.

И рекохъ въ сърдцето си: „Нека се опия отъ красотата на свѣта, отъ горчивата мжка на твореца и нека бѣсната страсть на движущия опожари душата ми!“

И въ буйно опиняване прѣминахъ дни и нощи. И възкръснаха прѣдъ мене пжтищата на живота и човѣкътъ застана съ своята скждна утѣха и мжка безъ дъно. И изпѣхъ сърдцето си въ пѣсни — и въ хитро замислени притчи излѣхъ мждростьта на живота.

И разбрахъ, че е суета.

Словата на Соломона, синъ Давидовъ, царь на Иерусалемъ.

Словата на блаженията.

И остана само едно блаженство неразбито: сладостьта на спомена за това, що е било.

И погледнахъ го — и казахъ въ сърдцето си: „О, жалка утѣха на слабитѣ! Сладость на миналото — за тия, които нѣматъ настояще! Топла дрѣмка за слабитѣ, които не смѣятъ да бодър-

ствуватъ, че ги плаши грядущето. О, жалка разтуха за мухитѣ, че сж спали върху гърба на слонъ!“

И отминахъ.

А задъ мене гърмѣше Иерусалемъ съ викове на тълпа, която жадува за блаженства — и която ублажава нещастнитѣ.

Словата на Еклесиаста, синъ Давидовъ, царь на Иерусалемъ.

Словата на блажения.

Елате, избраници на земята, чуйте думитѣ на този, когото свѣтътъ нарече блаженъ!

Нѣма блаженства и нѣма утѣхи, освѣнъ блаженството на мжката и утѣхата на самотния — че въ мжка се ражда богътъ и на челото му засиява звѣзда.

Словата на Соломона, синъ Давидовъ, царь на Иерусалемъ.

Словата на блажения.

ДАНИЕЛЬ.

Зова вѣчно течащия Океанъ, родно огнище и за безсмъртни и за хора; — неоскверномо-царственъ Владика, чиито води притискатъ кржга на земята!

Орфей: „Химнъ на Океана“ — I: 1.

егенда за този, който побѣди лъвоветѣ, даде на избранитѣ отъ Вавилонъ потайнитѣ слова на Мойсея и разгада видѣнията на царя.

Имаше въ Калдея човѣкъ младъ, хубавъ като слънце — и мждростьта му раждаше приказки и ковѣше тайни. Името му — Даниель. Бѣше угоденъ Даниель Богу и Богъ му разкриваше въ видѣния и притчи тайнитѣ на това, що има да стане.

И научи се царьтъ за славата на Даниеля и повика го при себе си. И дойде Даниель.

А царьтъ го попита:

„Какъ можа ти, най-младъ отъ магитѣ, да стигнешъ върха на мждростьта и дъното на тайнитѣ да изчерпишъ? Кой отъ боговетѣ ти дари познанието на опасната магия и разплитането на сждбата по мрѣжата на звѣздитѣ? И въ кои книги научи ти тайнитѣ на сънищата и симбо̀ликата на това, което има да стане? Не може ли да стигне всѣки до мждростьта на магъ и звѣздогадатель — и да надмине твоята мждрость, а твоята мощь — да побѣди?“

И каза Даниель:

„Гъвкава е змията и лъскави сж луспитѣ ѝ. Не може всѣки да я хване. И, ако я хване, тя

може да го ухапе и смърть да му донесе. Не всѣкиму, царю на Вавилонъ, е сждено да бжде магъ, цѣритель и звѣздогадатель. Дървета хубави има, — голѣми, здрави и красиви, — но само отъ алмугъ се прави жезълътъ съ змиитѣ, що извиква духоветѣ на умрѣли, на богове и дава мощь на мага. Не всѣки умъ е сгоденъ за познаване на висшата магия.

„Магъ и властелинъ на сждбата става този, който е станалъ едно съ Слънцето. Звѣздитѣ на небето трѣбва да пробудятъ къмъ животъ звѣздитѣ на душата: само тъй ще опознаешъ пжтя на звѣздитѣ. Човѣкътъ трѣбва да стане лъвъ, но да спечели чистия, мекъ блѣсъкъ на гължба при силата на лъва. И само той би устоялъ на смъртьта, когато бжде хвърленъ въ Пещерата на Лъвоветѣ. Великъ даръ е мждростьта. Но мждрецътъ не е магъ. Даръ, по-великъ отъ мждростьта, дарява Богъ: Единението. Защото е казано: Ще дамъ лжчи на онзи, който стане едно съ Слънцето.

„Лесно сж достижими тайнитѣ, а мжчно се живѣе животътъ на тайнитѣ. Всѣки прави добрини. Защото по-лесно е да правишъ добрини, отколкото да бждешъ добъръ. Моята мждрость може да надмине всѣки — и азъ не съмъ стражъ на човѣшкото познание. Повече мждреци — помалко маги: ето пжтеката на човѣшката мощь. Но азъ не ще пролѣя сълзи, кога всички стигнатъ до мене. Царю, азъ казахъ“.

И прие царьть при себе си Даниеля и му даде дарове. Но дароветѣ не взе Даниель. Защото дарове отъ царь не взема магътъ на Вишния.

И разплиташе сънищата му, а въ притчи казваше това, което има да стане.

И съгледа една сутринь царицата Даниеля и жаръ възбуди той въ сърдцето ѝ. Защото бѣше младъ и хубавъ като слънцето. И закопнѣ по него.

И една вечерь се накичи царицата за Даниеля. И тури си на главата прочелници отъ злато и тънка мѣдь, обсипани съ ясписи и рубини.

И пропъстри накититѣ си съ сребърни трепки, укичени съ сардониксъ и смарагди. Огърлици отъ бисеръ и матови топази обви на бѣла шия, а върху своята гръдь, неразбулвана за никого още, сложи студени сапфири, споени съ злато и жълта мѣдь. Върху буйна коса провѣси тънко изрѣзани косичници отъ сребро, съ звѣзди отъ аметистъ и сардий. И тънки плетеници съ пъстрота на змия обви около кръста си — и провѣси надолу отъ златни тепелъци висулки отъ кризопразъ, мѣдни муски и бисеръ. А върху меки ръцѣ, палящи отъ страсть и жадни за пригръдки на змия, сложи гривни отъ златенъ сплавъ, съ широки матови кризолити, носящи мистични емблеми, врѣзани съ рѣзецъ на майсторъ. И на ушитѣ си — сърповидни обѣци, а върху пръститѣ си — пръстени съ египетски камъни.

И разпали смола отъ камаватски боръ, смѣсена съ цвѣтове отъ дилянка, индийски кринъ и загърличе, — че тази миризма опоява и дава любовь.

И легна върху ложе отъ пурпурно кадифе, съ балдахинъ отъ тънка финикийска свила, изпъстрена съ персийски тънки шевици. И прати да извикатъ Даниеля.

А кога дойде младиятъ магъ и видѣ царицата, богато накичена, обнажена, въ сияйно-измамлива голота, отвърна лице и разплете пригръдкитѣ ѝ. Защото сърдцето му познаваше любовьта и лъжата на милувкитѣ ѝ.

А царицата, разпалена отъ бѣсна страсть, горяща за милувкитѣ на тайновѣдецъ, се обви като змия около него и се прилѣпи съ топло тѣло, като издаваше треперящи гърди нагорѣ, а главата ѝ — отхвърлена назадъ, чакаше дива цѣлувка.

Но Даниель разплете втори пѫть пригръдки, като рече:

„Не магъ жена пригръща. За чаръ на змия не живѣе този, за когото нѣма очарование — и затова е нещастенъ. По диви върхове и канари разхарчихъ мощь и младини. За нови пѫтища и за скрижали нови — млъкнаха струнитѣ на

сърдечния псантеръ. Студена е душата ми, царице, любовь не ще обвърже моя пѫть".

И стана, та излѣзе.

А гнѣвна мъсть замъгли ума на царицата — и каза на царя, че Даниель я е похитилъ нощемъ и на сила.

И заповѣда царьтъ да хвърлятъ мага въ тъмница и да го биятъ съ бичове отъ тель.

А на деветия день прати царицата на Даниеля свитъкъ отъ папирусъ — и пишеше му, че ще го освободи, ако ѝ каже тайната на вѣчната хубость и младина — и, ако я обикне Даниель. Но скѫса магътъ свитъка и не отговори.

И прати втори пѫть царицата на Даниеля хлѣбъ отъ египетска пшеница съ зърна отъ цинамонъ и змийска кръвь — хлѣбъ на магия, дано я обикне. И пакъ го питаше за тайната на хубость и младина.

Но Даниель повърна хлѣба и свитъка неразтворенъ. Защото не можеще да я обикне.

И на втората луна знамение изпрати Богъ на царя. И ето, кога пируваха въ двореца, задъ бѣли мраморни колони, върху трапези отъ абаносъ, изпъстрени съ кость и злато — и, додѣ златната чаша съ чудно изваяни животни обикаляше пира при звуци на пѣсень и киноръ — яви се ржка и върху златоцвѣтната мозаика на стѣната изписа странни думи, носящи дъхъ на мрътвецъ:

Менѐ, Текѐль, Фа̀ресъ.

И леденъ трепетъ прѣмина прѣзъ пируващитѣ — и смутиха се. А ржката се изгуби.

И царьтъ се изсмѣ и запѣ, но не бѣше за пѣсни никому — и пѣсеньта на царя се видѣ прѣсторена и не отъ сърдце.

И повика царьтъ маги и заповѣда имъ да разгадаятъ думитѣ на знамението. Но никой не можа. И студено мълчание смути духоветѣ.

Извикаха тогава Даниеля — и дойде, окованъ съ вериги, въ позорна дреха, съ кървава звѣзда на гърди — дреха на съблазнитель.

И показаха му думитѣ върху стѣната.

И каза Даниель:

„Отъ гнѣва на неправда царска страдамъ — и за това не се боя отъ гнѣвъ. Опасни сж думитѣ върху стѣната и царьтъ ще се разгнѣви. А ето имъ смисълътъ: Менé — това сж Вѣзнитѣ на Гнѣва. Прѣтеглено е всичко на земята и на небето. Текéлъ е Орелътъ отъ Западъ, който чете слова, неразчетени отъ васъ. Прѣброено е всичко на земята и небето. Фàресъ е Лъвътъ, който има кръстъ върху челото си. Ще бжде раздѣлено всичко на земята и небето. А смисълътъ на тритѣ тия думи е гибеленъ за царя. Тази нощь още нови хора ще му вематъ земя и тронъ. И тази чаша ще бжде изпълнена съ кръвьта на самия царь. Азъ казахъ!“

И облегна се Даниель до една колона — и развързаха го по знакъ на царя. А царьтъ обори глава и всички бѣха умислени. И тежка мъгла отъ мжка висѣ надъ двореца до трета стража.

А призори нападнаха двореца хора съ къси туники, облечени въ желѣзо и мѣдь. И убиха царя.

А царицата се уплаши много, скри се въ покоитѣ си — и, щомъ наближиха враговетѣ, избѣга по таенъ пжть. И не знаеше, кждѣ да отиде.

И прати да извикатъ Даниеля. Когато Даниель дойде, облеченъ въ висонъ, съ мечъ на бедрото, тя падна на колѣнѣ и го замоли да я прости за злинитѣ на клеветата — и да я спаси отъ враговетѣ.

И изведе я Даниель отъ двореца, възкачи я на камила и минаха прѣзъ пустинята на западъ. И съжали я Даниель, като я гледаше страхлива, слаба и безпомощна. И обърна се сърдцето му къмъ нея.

И, кога завилнѣ ураганъ прѣзъ нощьта и планини отъ пѣсъкъ се понесоха въ пустинята, засипа ги, пригърнати прѣдъ гроба. И викътъ на урагана разнесе изъ пустинята легенда.

Легенда за този, който побѣди лъвоветѣ, даде на избранитѣ отъ Вавилонъ потайнитѣ слова на Мойсея, разгада видѣнията на царя и обикна жената — тъкмо прѣди нейната смърть.

КНИГА НА ЗАГАДКИТѢ.

Ти отваряшъ Божественитѣ Врата на Мждростьта и ти укроти расата на Гигантитѣ, Синове на Земята, въорж-жени срѣщу боговетѣ

Прокълъ: „Химнъ на Тримждрата Атене" — I: 1—3

лѣсъкъ на мълния, блѣсъкъ на мечъ и блѣсъкъ на женски очи: три измами, — че мълнията е високо, мечътъ може да се спре и жената не иска да убива. А всѣки се бои. И третото е най-страшно.

Блѣсъкъ на мълния, блѣсъкъ на мечъ и блѣсъкъ на женски очи — три пѫтя на смъртьта. И третиятъ е най-тихъ.

Кой ще изчерпи съ шъпа морето — и земята съ педя кой ще измѣри?

Имаше три мѫдреца.

Първиятъ бѣше позналъ книгитѣ — и видѣ, че мѫдростьта е дълбока. И остави.

Вториятъ бѣше изучилъ природата — и разбра, че слънцето е далече. И ослѣпѣ.

Третиятъ започна да търси себе си — и позна, че многосложни сѫ пѫтекитѣ на страстьта, мисъльта и творчеството. И полудѣ.

А и тримата сѫ една стѫпка по-близо. И върху главата на всѣкиго има кидаръ отъ звѣзди.

Сгради си Мѫдростьта домъ и нареди трапези — и повика хората на пиръ. Дойдоха хората, но си отидоха гладни. И не повториха.

Сгради си Грѣхътъ домъ и прострѣ скѫпи тъкани върху трапезитѣ си — и прикани хората на пиръ.

Дойдоха малцина, защото знаеха хората, че на пиръ се гладува. Но дошлитѣ се наситиха и си отидоха доволни. И скриха отъ другитѣ.

Сгради си Животътъ домъ и съ листа отъ бръшлянъ и акантъ окичи своитѣ трапези. И прострѣ шатри отъ зеленина, а отгорѣ — небе съ многозвѣздна плащаница. И протржби по цѣлъ свѣтъ, че дава пиръ — и привика Мждростьта, Грѣха и хората.

И дойдоха поканенитѣ на пиръ.

И ядоха, пиха. И пѣха пѣсни.

И останаха доволни отъ пира на Живота — че всички бѣха гладували у Мждростьта, а у Грѣха пируването бѣше тайна.

И на пира Грѣхътъ и Мждростьта се опознаха и казватъ, че се оженили.

Но то е било отдавна.

А може и съвсѣмъ да не е било.

Три нѣща знае мждриятъ — създадени за добро, а правятъ зло: язикъ, ножъ и жена.

Не си играйте съ тѣхъ!

Прострѣ се нощь надъ земята, дълга като змия и пъстра като опашка на паунъ. Нѣмаше жива душа по цѣлата земя — отъ Океана до Стълбоветѣ на Слънцето.

И въ първото страшно мълчание се свиваше отъ мжка Земята, като посипана съ пламтящи въглища.

И дойдоха Седемь Вожда да дѣлятъ плячката на свѣта. И сѣнкитѣ имъ — грамадни, мóрави — се прострѣха върху небето и пристиснаха звѣздитѣ въ нечовѣшка пригржда.

Кога удари първиятъ звънъ, излѣзе отъ мрътвото слънце Мжжъ — и лицето му блѣщукаше като пурпурна угасваща звѣзда. На главата му имаше кидаръ отъ златна тъкань съ шити лотуси и пламтящи язици. И стрѣли отровни, напоени съ кръвь на тигъръ и аспидъ, смѣсена

съ жлъчка и медъ, висѣха въ колчанъ отъ скжпа кость. А ржката му бѣше подобна на лжкъ отъ мѣдь и кракътъ му — на мраморна колона. И застана Мжжътъ — и разви свитъкъ, изписанъ цѣлъ.

Кога удари вториятъ звънъ, донесоха се вопли отнѣкждѣ — и викове, подобни на писъкъ на еленъ.

Кога удари третиятъ звънъ . . . . . .

. . . . . .

И само едно хълмче, обрасло съ трѣва, даваше да се види, че нѣкога е живѣлъ Човѣкъ...

Не хващай лъвъ за опашката, нито крокодилъ — за зжбитѣ! Никой не знае, дѣ ще му бжде гробътъ, но горко на този, който умре отъ лъвъ, крокодилъ или жена!

Жената е първото алефъ на творението и мждриятъ знае, че безъ нея свѣтътъ не може. Но душата ѝ е гъвкава като бамбукъ и игрива като фламинго. И думитѣ на нейното сърдце сж миражъ.

Никой не знае, дѣ ще му бжде гробътъ, но горко на този, който умре отъ лъвъ, крокодилъ или жена!

Много съблазнители ни показваха книгитѣ на изтокъ. Много повече — страницитѣ на живота.

И единъ властелинъ има, който е силенъ надъ всички съблазнители: сърдцето.

Но има съблазнитель, прѣдъ когото даже и сърдцето е безсилно: сърдцето.

Пази се, сърдце, отъ тоя съблазнитель!

Погледътъ гасне, когато увѣхнатъ листата.

И за младость не пита никой.

Азъ познавахъ старецъ. Той бѣше силенъ въ живота и знаеше хората. Бѣха минали мълнии надъ главата му и задъ гърба му се бѣха чупили клони.

И умрѣ старецътъ. А не остави книга, ни каза нѣкому думитѣ на своя опитъ. Той умрѣ мѫдъръ, но свѣтътъ не омѫдрѣ подиръ него. А животътъ на стареца стана притча — и върху гроба му въздигнаха камъкъ съ думи нѣкакви.

Животътъ задъ гроба бѣше станалъ другъ, но думитѣ на камъка стоеха. И не смѣеше никой да ги промѣни.

Защото умрѣлиятъ бѣше мѫдъръ.

И спомнихъ си думитѣ на онзи поетъ отъ изтокъ: Погледътъ гасне, кога увѣхнатъ листата.

А притчата за умрѣлия растѣше, както расте животътъ. И тя се носѣше наврѣдъ.

Не сте ли я чували?

Имаше на изтокъ жена — името ѝ: Семирамисъ. Бѣше царица. И сгради седемь храма на Астаротъ и Менѝ. Днитѣ ѝ бѣха пѣсень, а нощитѣ — любовь.

И издигна висящи градини, за да пирува съ мѫже. И слънцето възвѣстяваше позора ѝ, а звѣздитѣ — безумието ѝ.

Грозенъ бѣше животътъ ѝ. Кадѣше прѣдъ своитѣ поклонници мускусъ — че мускусътъ дава любовно безумие — и на мѫжетѣ поднасяше сива амбра, защото буди страсть. И ги поеше съ вино отъ мандрагори, смѣсени съ ховения, за да ги зашемади. И падаха прѣдъ нея, безсилни — и гърчеха се въ страшни спазми — и ровѣха съ пръсти пѣсъка.

А прѣзъ нощьта изсмукваше дошлитѣ прѣзъ деня съ нечовѣшка страсть. И прѝзори хвърляха труповетѣ въ Ефратъ.

А похотьта ѝ бѣше океанъ — и никой не можеше да я задоволи.

Познавахъ младежъ отъ Дамаскъ. И той бѣше майсторъ на бронзъ. Знаеше той измамнитѣ чарове на Семирамисъ и бѣше се разгорѣло сърдцето му отъ язвата на погледа ѝ. Но въ примкитѣ ѝ не влѣзе — че познаваше женитѣ и знайни му бѣха пѫтекитѣ на пожеланието.

Години минаха — и видѣхъ го въ Дамаскъ старецъ. Изливаше отъ бронзъ образъ на царицата, — седнала, обнажена, съ кадило отъ чампакъ въ ржка.

И попитахъ го:

„Обичашъ ли я още?“

А той каза:

„Не обичамъ царицата. И раната на сърцето ми е зарастнала отдавна. Но — знаешъ ли? Веднажъ, въ ловитба на тигри, стрѣла ме ужили въ ржката. И силно ме заболѣ. Раната зарастна и сега не зная даже и мѣстото ѝ. Но болката, когато ме жилна стрѣлата . . . за тая болка заслужава да се живѣе и да се лѣе бронзъ!..“

Седемь смъртни грѣха ни назоваха мждритѣ. Седемь пжтя на човѣшкото безпжтие.

А има осми грѣхъ, по-страшенъ отъ седемьтѣ: мисъльта. Той носи разрушение отъ коренъ. И всѣка книга е надгробенъ камъкъ на нѣщо, станало въ сърдцето.

Имаше въ Египетъ човѣкъ, който съ тънка ржка извая образа на слънцето. Изваянието остана, но изгасна самото слънце. И затова до днесъ е толкова тъмно. . .

Седемь смъртни грѣха.

А има осми грѣхъ, по-страшенъ отъ седемьтѣ: мисъльта.

И всѣка книга е обелискъ на нѣщо, станало въ сърдцето.

Като ходѣхъ по стъгдитѣ на Птолемаисъ, срѣщнахъ жена прѣдъ храма на Сераписъ. Тя продаваше миризми. Въ малки вази отъ алабастъръ, кость, карбункулъ и цимофанъ тя носѣше цинамонъ, смирна, касия, шафранъ, кориандъръ, нардъ, кимионъ и мирсина. И въ сандъчета отъ злато и скжпа кость имаше черна, бѣла и сива амбра, мускусъ, чампакъ, ховения, ладанъ, бензой и хортензия.

Тя ме видѣ и се спрѣ до мене.

„Какво е това?“

Бѣхъ взелъ сандъче отъ сирийски лазулинъ съ нѣщо зелено.

„Не зная, наистина. Това е непознато менѣ и не го купува никой. То не дава ни сънь, ни страсть, ни веселие, ни забрава. Не разгонва тѫгата, не носи безумие, не извращава въображението, не дава кошмаръ, нито зашемадява! Не зная, какво е. Но струва скѫпо“.

Азъ го взехъ. Бѣше нѣкаква мазь.

Кога почнахъ да употрѣбявамъ купеното, открихъ въ него чудно свойство: то показваше живота такъвъ, какъвто е.

Научихъ му името.

То се казвало страдание.

Седемь знаемъ ние, — седемь, които не се утоляватъ. А осмото никога не ще каже: стига!

Седемь знаемъ: жадь за знание, гладъ за злато, уста на смърть, язикъ на клеветникъ, ржцѣ на жрецъ, мечъ на царь, сърдце на творецъ. А осмото: похоть на жена.

Седемь знаемъ ние, — седемь, които не се утоляватъ. А осмото никога не ще каже: доста!

Прибра си слънцето лѫчитѣ и модри сѣнки паднаха по пѣсъка на пустинята. Сѣнки, дълги като опашка на фазанъ и тъмни като скръбь.

Халелуйя!

И приклопихъ очи — и тѫгата на свѣта мина прѣдъ взора ми. И прѣплѣтоха се тъмни, отпаднали погледи на мѫже и жени.

И разтворени уста на пѣвецъ, кога вика: „Селà!“

Халелуйя!

И нищетата на човѣшкото битие прозрѣхъ — и видѣхъ жалки дрипи, съ които животътъ кичи човѣшкото сърдце. И много сълзи — прѣглътнати въ горчевина, като камъкъ на гърлото. И много плачъ, на сила сдържанъ.

Халелуйя!

Прибра си слънцето лѫчитѣ и модри сѣнки паднаха отъ сфинкситѣ върху пустинята. Сѣнки, дълги като опашка на фазанъ и тъмни като тежка въздишка.

Най-лошо е побѣдата, най-тъмно е сърдцето най-тѫжно е да гледашъ глухъ свирачъ.

Три нѣща сѫ мѫчни за разбиране, а четвъртото не проумѣвамъ: защо не даватъ на жена да гледа джапарисъ, защо царската змия носи въ устата си рубинъ, защо индийскиятъ ахатъ дава краснорѣчие. Три нѣща сѫ мѫчни за разбиране.

А четвъртото не проумѣвамъ: пѫтищата на жената въ младини.

Една загадка отъ изтокъ:

Седемь дъщери имаше Змията.

Първата спи вцѣпенѣнъ сънь. Втората спи дълбоко. Третата вижда сънища и далечни картини. Четвъртата е будна. Петата вижда душитѣ. Шестата вижда боговетѣ. Седмата гледа Слънцето.

Седемь дъщери имаше Змията.

Познавамъ царь. Той имаше жена. И жена му приемаше единъ поклонникъ вечерь. Научи се царьтъ и даде на жената питие отъ тигрова жлъчка, медъ, огненъ храстъ и мандрагори. И въ сластни тръпки умрѣ жената.

А той намаза устнитѣ ѝ съ карминалова отрова, за да умре веднага поклонникътъ ѝ, щомъ я цѣлуне на прощаване.

Него го още нѣма.

Но, щомъ дойде, цѣлувката ще го убие. Цѣлувката на мрътвата жена.

Баща и синъ играеха на кости. Бащата заложи своята робиня, която синътъ страстно обичаше. А синътъ заложи душата си.

И бащата надви.

Знаятъ Чернитѣ мазь, която се прави отъ цикория, огненъ храстъ, мандрагори, сѣме отъ макъ и тлъстина отъ заклано дѣте. Кога се намажатъ седемь мѣста на тѣлото съ нея и се произнесатъ четиритѣ заклинания на Астаротъ, душата се отдѣля отъ тѣлото.

Тази мазь е открита отъ жена.

Живѣе жената и сега — въ много образи, надъ всѣко сърдце. Магътъ прѣлива въ изтощенитѣ ѝ жили кръвьта на много здрави мѫже и тѣ умиратъ. А тя живѣе.

Надъ всѣко огнище се носи шъпотътъ ѝ. И въ всѣко сърдце тя внася чара на дяволска музика и отровния дъхъ на индийска хортензия. Нощемъ сѣе тежки сънища и грозни кошмари. И въ подземията на черни храмове се съединява съ инкуби и сукуби. И въ диво вакхическо опиянѣние крѣщи прѣхрипнало: „Шабахе́! Шабахе́!“ А послѣ жадната похоть се смѣсва съ жажда за кръвь — и тя кѫса месо, тъпче охкащи трупове, изяда съ кървави зѫби своитѣ жъртви. И диво сладострастие се разпалва въ болкитѣ на трѣскавъ главовъртежъ. А послѣ — страшни образи на болезнено, нечовѣшко съединение.

Живѣе и сега: магъ прѣлива въ изтощенитѣ ѝ жили кръвьта на здрави юноши — и чете черни заклинания. За да живѣе жената.

И тя сѣе кърваво-пурпурни макове, а дъхътъ ѝ е дъхъ на мускусъ.

И минава по рози. И лѣе кръвь.

Отравя тихо, незабѣлѣзано: съ шлемъ, съ факелъ, съ вѣтрило отъ диаманти, съ огърлие отъ ховения и бисери. И мѫжътъ умира въ страстни тръпки — и шъпне въ обожаване името ѝ.

Живѣе и сега.

Магъ прѣлива въ жилитѣ ѝ кръвьта на здрави юноши. И тѣ умиратъ, а тя живѣе.

Защото безъ нея свѣтътъ е незъзможенъ.

СОЛОМОНЪ И БАЛКИЗА.

И за тѣхъ Духътъ запѣ. . .

„Brihadaranyakopanishad" — III: 7.

драчевини треперѣха надъ стихналия свѣтъ и Соломонъ седѣше, облакатенъ върху абаносова маса — тънка работа на рѣзбарь. И разгъваше свитъци, покрити съ странни сирийски писмена, за да търси пѫтищата на човѣшката мисъль. Защото бѣше силенъ по мѫдрость Соломонъ и правда раздаваше на Израиля.

И на главата му имаше кидаръ отъ златотъканъ ленъ съ зелени цвѣтя на лотусъ, везани тънко отъ ржка на жена. А на челото му — прочелникъ съ голѣмъ кризоберилъ съ зелено-маслиненъ блѣсъкъ и змии отъ мѣдь. Върху плѣщитѣ му — дреха отъ пурпуръ, обсипана по краищата съ перидоти, лали и шпинели съ оранжевъ блѣсъкъ, а по срѣдата изпъстрена съ листа отъ палма и крилѣ на бръмбаръ. И въ чудна фриза се редѣха върху пояса му отъ кафяво персийско кадифе всички двадесеть и двѣ фигури на египетската магия, изшити съ злато, аспилатъ и корналинъ. А на бедрото му — мечъ въ ножница отъ сребро, мѣдь и червено злато, съ тънки изваяния на златарь, обиколени съ дребни бисерчета и цемофани съ сребърни жилки. Ржцѣтѣ му носѣха надъ лакътя голѣми гривни отъ масивно злато, съ огнено-пурпурни голѣми карбункули, свѣтящи

като вълшебни очи на персийска змия. А на пръститѣ — тежки пръстени съ врѣзани мистични символи.

Разбираше Соломонъ словата на тайнитѣ сирийски книги — че мѫдростьта му се славѣше по цѣлъ изтокъ и добротата му бѣше знайна наврѣдъ. И дохождаха царе отъ изтокъ и западъ да чуятъ мѫдрость — и водѣха дълги керванн съ дарове.

А силенъ бѣше Соломонъ и угоденъ Богу. И даде му Богъ даръ да разбира язика на животнитѣ и тайнитѣ на природата да познава.

И възрастваше въ мѫдрость и мощь Соломонъ.

И дойде слухъ до Балкиза, савската царица, че Соломонъ е много мѫдъръ и казаха ѝ, че земята не познава другъ — така мѫдъръ на младини. И пожела да го види Балкиза.

И поведе керванъ отъ слонове и камили съ скѫпи дарове — и мина пустинята арабийска, за да отиде у Иерусалемъ. А кога първитѣ камили бѣха стигнали двореца на царя, послѣднитѣ не бѣха още минали вратата на града. И не бѣше никой виждалъ такъвъ дълъгъ керванъ.

А щомъ влѣзе велможа съ черно лице въ двореца и поднесе на Соломона свитъкъ отъ царицата, излѣзе самъ Соломонъ да посрѣщне Балкиза. И пристѫпи при слона, на който седѣше савската царица, направи поклонъ и я сне на земята. И введе я въ зала, украсена съ скѫпа мозаика, злато, камъни и тънко работенъ абаносъ.

А Балкиза бѣше облечена въ тънка коприна съ цвѣтъ на блѣскавъ шафранъ, съ мантия отъ огненъ пурпуръ и върху него везани голѣми папагали. И носѣше прочелникъ отъ бисери, върху ланититѣ ѝ се спускаха златни трепки съ изумрудъ, окичена бѣше шията ѝ съ тежки огърлия отъ сребро, лилови шпинели, хиацинти и рубини. А върху буйни коси се извиваше като змия косичникъ отъ ахати, чампакъ и матовъ корналинъ. И тежки гривни и пръстени обрѣменяваха ржцѣтѣ. А кръстътъ ѝ се стѣгаше

отъ змийска кожа, изпъстрена съ емаилъ, зелено злато и тъменъ корундъ. И отпрѣдъ се вкопчваха два тепелъка отъ жълта мѣдь, изработени като двѣ глави на драконъ. А очитѣ имъ — отъ опалъ.

И даде Балкиза на Соломона пръвъ даръ — ханджаръ въ ножница отъ кожа на крокодилъ. Защото знаеше, какво трѣбва да подари пръвъ пѫть жена на мѫжъ.

А Соломонъ взе ножа и рече:

„Ножъ ми давашъ. Като ножъ пробожда погледътъ на жената сърдцето на мѫжа. И нѣма покой за него. Ти вѣренъ даръ избра!“

И каза му Балкиза:

„Не тъй азъ мислѣхъ, даръ кога избирахъ. Като ножъ е остра мѫдростьта на Соломона — тъй съмъ чула азъ — и като стомана е студено сърдцето му, та никоя жена не го е плѣнила съ красотата на пригрѫдкитѣ си, нито го е опоила съ зефира на своята рѣчь. И въ ножница отъ крокодилъ турихъ ханджара. Нека силата на крокодилъ добие твоята душа — и тъй да устоишъ срѣщу измамитѣ на царствена власть! Азъ чувахъ, че е несмѣтно твоето богатство, но не вѣрвахъ. А сега на очитѣ си не вѣрвамъ. Казаха ми, че твоята мѫдрость е сияйна, че другъ по цѣлъ свѣтъ нѣма като тебе. И може да е вѣрно...“

И обърна се тогава Балкиза къмъ Соломона, за да го изпита въ мѫдрость и тайновѣдство, защото сама бѣше много мѫдра.

И каза му:

„Много знае Соломонъ — и мѫдъръ е, изглежда. Но една загадка ще кажа, която разкрива мѫдростьта на всѣки магъ. И нека Соломонъ отговори!

„Имаше царь — и мѫдъръ бѣше той. Живѣеше царица далечъ отъ него. И тя не бѣше го виждала, но го обикна по слухъ. И отиваше при маги, за да вземе питие чаровно за обичь — разливаше го вечерь прѣзъ седемь луни, за да се обърне сърдцето на царя къмъ нея. А сърд-

цето му не се обърна, защото той я не знаеше. И каза ѝ великъ магъ — да иде тя сама при царя, та съ хубость да го плѣни и съ рѣчь да го очарове. И отиде при него. И прониза го съ погледъ, сломи сърдцето му, както силният ломи желѣзо. И той я обикна. Но, кога видѣ царицата, че царьтъ е билъ силенъ да устои прѣдъ вълшебни възлияния, а слабъ — прѣдъ чаровни погледи, не можа да го обича вече. И почна царьтъ да прави вечерь заклинания, за да се обърне сърдцето ѝ отново, защото я бѣше обикналъ силно. И съ рѣчь и мѫдрость се мѫчеше да я възвърне на сърдцето си. Но студена бѣше царицата — и нищо не можа да стори той.

„Отвѣкъ се гонятъ тѣ — до края на вѣковетѣ ще се гонятъ. Така съмъ чула азъ."

И разбра Соломонъ думитѣ на притчата — и рече на Балкиза:

„Слова на чужда мѫдрость ли говоришъ, или това сѫ думи на сърдцето?"

А отговори царицата:

„Дали — слова на мѫдрость, или думи на сърдцето, — това трѣбва мѫдриятъ да разбере!"

И измами се първи пѫть Соломонъ, та рече:

„Не сѫ думи на сърдцето. Защото сърдце мѫдрость не знае. Това е притча и може лесно да се отгатне. На притчи мѫдриятъ съ притчи отговаря. И нека чуе Балкиза!

„Три корала знаемъ: бѣлъ, черенъ и червенъ. Бѣлиятъ дава ясновидство, черниятъ — магическа сила, червениятъ — власть надъ сърдцето. Царицата е била червенъ коралъ. Два камъка знаемъ: адамантъ и ясписъ. Адамантътъ е твърдъ, но щомъ се изгори въ пламъкъ отъ червенъ коралъ, става мекъ като восъкъ и почернява. Царицата е искала адамантъ, а не восъкъ. Ясписътъ бие ту на зелено, ту на багрѣно, а се засѣнчва съ бѣло, жълто или черно. Ясписътъ измамва съ промѣнливи цвѣтове, самъ не гори, а съ лѫчитѣ си разпалва даже адаманта. Царицата е била ясписъ.

„Но чуй — нататъкъ!

„Като видѣ царицата, че царьтъ напразно се мѫчи да я обърне и се остави най-послѣ, —

пламна отъ гордость и разбра, че — додѣто той отново е студенъ — тя пакъ може да го обикне, взе свитъкъ и написа на него: скорпионъ и си отиде.

„Кога скорпионътъ види, че е въ опасность, убива се съ жилото си. Името на царицата е било Скорпионъ.

„Отвѣкъ — ти право каза — борба се води. Но Змията ще ужили Скорпиона и стѫпкитѣ на царицата ще се затриятъ като хората на Адма. Думитѣ на жената сѫ бързи като нозѣ на танцувачка и прѣходни като цвѣтове на алмугъ. И, додѣ заглъхне пѣсеньта на рибаритѣ, червенитѣ макове отлитатъ — и оставатъ само сѣмената. Жената е макъ. Тъй съмъ чулъ азъ".

И, кога свърши Соломонъ, погледна Балкиза. А тя се смѣеше тихо.

И, като го прониза съ тънъкъ погледъ подъ полупритиснати клѣпачи, рече му чаровно:

„Разгатна ти загадката, царю! Ха, ха! . . . На притчи мѫдриятъ съ притчи отговаря! . . . Но притчи има мѫдростьта, а не сърдцето. Нѣма е неговата рѣчь и жилятъ думитѣ му. И що би казалъ ти, ако първитѣ думи на устата ми бѣха не слова на мѫдрость, а думи на сърдцето?..,"

И засмѣ се втори пѫть измамливо Балкиза и погледна царя.

А Соломонъ смутено обори глава.

И за пръвъ пѫть се замисли. А разбираше Соломонъ добрѣ тайнитѣ слова на сирийскитѣ книги. . .

И даде Балкиза на Соломона всички дарове, отъ сърдце му ги даде и рече:

„Велика е мѫдростьта на Соломона и може да нѣма отъ него по-мѫдъръ подъ слънцето. Но тайнитѣ на женското сърдце не знае още Соломонъ. И много има да се учи. . ."

А Соломонъ ѝ даде скѫпи дарове, рѣдки миризми въ сѫдове отъ злато, съ амаилъ и цвѣтя отъ звѣзденъ ахатъ. И делийски тъкани съ златни палмети върху зелена коприна, тънки дамасски платове съ везба — розетки, лалета, свещено дърво и грозде, — странни материи съ жълти драперии отъ Китай, тънка работа на ржка. И шумяща явска коприна съ голѣми папагали върху пурпуръ и тъмно злато, далматици отъ сребъренъ атлазъ съ едри зелени птици и дребни цвѣтя отъ рубинъ и хиацинтъ. И подари ѝ скѫпи накити отъ злато и камъни, съ емаилъ, тънка работа на тирски златари. И много златни сѫдове — и рогове отъ скѫпа кость за вино.

И кога, на третия день, Балкиза поиска да си отиде, не ѝ даде Соломонъ — и я помоли да остане, защото не ѝ е казалъ още всичко.

И засмѣ се Балкиза.

А една вечерь, кога звѣздитѣ изпъстриха небето, каза Соломонъ на савската царица:

„Словата на сърдцето си ти каза. Чуй, какво ще каже Соломонъ.

„Имаше нѣкога младежъ. И закопнѣ подиръ жена сърдцето му. И въ тиха вечерь стана, та отиде при черенъ магъ. И поиска питие за обичь. Каза му магътъ да донесе капка кръвь отъ нея и четири — отъ него. И додѣ тя спѣше, бодна я той и взе капка кръвь отъ ржката ѝ. А тя се събуди, но бѣше тъмно и не го видѣ. И отиде при мага. И каза му вълшебникътъ, че не ще му даде сводниче, ако не си продаде душата нему. И съгласи се момъкътъ, защото много я обичаше. И отдѣли магътъ четвъртата капка, та я заклѣ съ заклинанията на Черния Мечъ — и капката стана човѣшка сѣнка и доби власть на живъ човѣкъ. А момата изпи питието и се прилѣпи сърдцето ѝ къмъ него. Но сѣнката винаги го слѣдваше и бѣше невидима. И отравяше мигновенията на щастието му сѣнката — и размѫтваше покоя на сърдцето му. И стана замисленъ момъкътъ, отрови се сърдцето му и

не можеше да намѣри миръ. И така — додѣ умрѣ. А кога втори пѫть се роди — той пакъ закопнѣ подиръ нея и ѝ разкри тайната на своитѣ пѫтища. И каза ѝ, че отъ обичь къмъ нея си е продалъ душата. И уплаши се момата много, но го съжали и търсѣше да му помогне. И отиде при святъ мѫжъ, славенъ по дѣла и чистъ по мисъль, та му разказа. И научи я праведникътъ да отиде една вечерь въ храма на планината и да жъртвува всичко за онзи, когото обичаше. И послуша. Възлѣзе на планината и се помоли. И яви ѝ се Мѫжъ съ свѣтло лице и одежди отъ бѣлъ висонъ. И взе ножъ и раздра гърдитѣ ѝ. И, като извади сърдцето ѝ, запали го съ огънь отъ небето. А тя умрѣ. И, по свещено заклинание на праведния мѫжъ, сърдцето пламна съ пурпурния пламъкъ на саможъртвена любовь и тръгна подиръ младежа. И разбра момъкътъ, колко силна бѣше обичьта на момата. А сърдцето изгори дяволската сѣнка, пратена отъ черния магъ — и душата на младежа видѣ освобождение. И, кога изново се родиха на земята момъкътъ и момата, запалиха се отъ свърхземна любовь — и любовьта ги изгори съ небесенъ пламъкъ. И слѣха се въ едно — и се издигнаха надъ облацитѣ, а звѣзди украсиха главитѣ имъ — и подъ краката имъ се въртѣха пламтящи мирове.

„Отъ ранни младини съмъ чувалъ тази притча. И колко малко спомня тя словата на сегашния животъ!..."

И, кога млъкна Соломонъ, Балкиза каза:

„Притчи за богове на боговетѣ трѣбватъ. Наистина, малко спомня притчата на Соломона словата на човѣшкия животъ: отъ небето е твоята притча — и не е за земята. А ние на земята живѣемъ. Отъ ранни младини сѫ ме обиквали царе — и не можахъ да ги обикна. И мѫдри, мѫдри маги отъ Египетъ и Етиопия сѫ ми прѣдлагали питие за вѣчна младость, дано ги обикна. Но студено си остана сърдцето на Балкиза — и

никого не обикна. Не мѫдрость дири жената въ мѫжа, а ножъ. И мѫжътъ не дири въ жената сърдце, но огледало. Ножъ и огледало — съ бисери, злато и трицвѣтенъ коралъ: ето любовьта на земята. И — гирлянди отъ кръвь. Това е за хората. А за боговетѣ има любовь на мѫдрость и сърдце.

„Мѫдръ е Соломонъ не по младинитѣ си — чувахъ. И видѣхъ, че на мѫдростьта му нѣма дъно. Но не мѫдрость дири Балкиза — а ножъ. И нѣма ножъ у Соломона.

„Притчи — добра украса за ума и за рѣчьта. А въ живота е безсилна всѣка притча. И затова обичаме ние ножа. Но нѣма ножъ у Соломона.

„И тъй, азъ си отивамъ. И, кога дойде вечерьта, сѣнки плъзнатъ изъ пустинята и коситѣ на Соломона побѣлѣятъ, нека си спомни царьтъ за Балкиза, че — когато пръвъ пѫть го срѣщна тя — подари му ножъ въ ножница отъ крокодилъ!

„Азъ свършихъ“.

И, кога Балкиза си отиде, влѣзе Соломонъ въ залата си — и нѣщо ново шумѣше въ сърдцето му...

А на масата отъ тънко работенъ абаносъ лежеха разтворени сирийски папируси, обсипани съ странни писмена. Защото Соломонъ разбираше тайнитѣ писмена на сирийскитѣ книги...

СВАТБАТА НА ЦАРСКИЯ СИНЪ.

Истина, истина ти казвамъ: не може твоето земно око да изнесе блѣсъка на това съзерцание. Ето, божествени очи ти давамъ. Приеми, прочее, моята най-висока, царствена Йога.

„Bhagavad-Gita", XI: 8.

оже сърдцето да знае, какво ще донесе животътъ.

Видѣхъ голѣми колоси въ пустинята, които пѣеха при изгрѣвъ. Слънцето ги обливаше съ оранжевъ блѣсъкъ, а върху пѣсъка отхвърляха далечни модри сѣнки.

Тѣ пѣеха за Сватбата на Царския Синъ. И азъ ги слушахъ. То бѣше музика на богове — и тъмни, желѣзни слова на сфинксъ.

И азъ ги слушахъ.

Може сърдцето да знае, какво ще донесе животътъ.

Видѣхъ огромни пирамиди, които носѣха върху камънитѣ си иероглифически слова — и жрецитѣ влизаха въ полунощь, а на излизане изнасяха разпънатъ човѣкъ. И редица Нетхиними пѣеха въ размѣрни стихове монотонни пѣсни.

Тѣ пѣеха за Сватбата на Царския Синъ. И думитѣ имъ падаха тжжно — като едри тежки капки.

И азъ ги слушахъ.

Може сърдцето да знае, какво ще донесе животътъ.

Видѣхъ огроменъ тъменъ храмъ — и въ мрачината едвамъ блѣщукаха кадила съ миризми на ладанъ и касия. И Мжжъ държеше чаша съ вино, гжсто като кръвь, и хлѣбъ, бѣлъ като

ДЪЩЕРЯТА НА ЦАРЯ.

А човѣкътъ трѣбва да намѣри радостьта чрѣзъ Тритѣ Освещения на молитвитѣ на Седмия День, защото цѣлата Истина, всичкото съкращение на истинската вѣра се намиратъ въ това.

Кабала — „Зоханъ". III: 96.

ткрито е небето за догана, нѣма тайни за пѣвеца — говори пѣсеньта за дъщерята на царя. И мѫдрецъ старъ, съ снѣжни коси, ми разправяше за двата пѫтя до двореца ѝ: прѣзъ единия се влиза, а прѣзъ другия — излиза. И седемнадесеть грифона пазятъ входния пѫть. Прѣдъ вратата на двореца, дѣто спи царкинята, има драконъ — и грозна е силата му. Но не ще влѣзешъ въ пѫтя, ако не донесешъ чаша отъ изумрудъ и ако сърдцето ти нѣма чистотата на камаватски снѣгъ.

А дъщерята на царя е красива като серафимъ, очитѣ ѝ сѫ като палящия пѣсъкъ на червената пустиня: разтапятъ. И сърдцето тръпне и замира като гладенъ лебедъ.

Но трѣбва да възлюбишъ великото страдание, защото тъй ще вземешъ чашата отъ изумрудъ.

И сърдцето ти да бѫде чисто.

Но страшни сѫ пѫтекитѣ на сърдцето — и безъ лампада мѫчно се върви. И нѣма дъно страданието, а до дъно трѣбва да се изчерпи.

Живѣеше на изтокъ царь. И казаха му маги, че дъщеря му е родена за величие. Но — може да я похити странникъ. И той я затвори въ дворецъ, приличенъ на пирамида, — тя, сѫщата царкиня, за която разказваше мѫдрецътъ отъ изтокъ.

И, кога нощьта сключи звѣздни ржцѣ върху тъмно чело, дохожда конникъ въ черно — развръзва грифонитѣ, пуска Змѣя и взема дъщерята. Защото той носи чашата отъ изумрудъ и има арканитѣ на пжтя.

Но дъщерята го не обича: тя люби силния, който ще я отвлече. Бжди ти този силенъ!

Защото царкинята е родена за величие — и ти ще имашъ власть надъ свѣта, а пжтищата къмъ двореца носишъ въ себе си. Помни, че тя обича похитителя и на сила трѣбва да я грабнешъ! Тогава Змѣятъ ще ви отнесе като вихъръ — и въ незнайни страни надъ царства ще владѣешъ. И величието ти ще надминава върховетѣ на Малтаборъ, никога не ще тегнѣе клѣтва надъ тебе. Въ бездъннитѣ води на Слънцето ще се кжпешъ и земята ще трепери прѣдъ тебе!

Открито е небето за догана, нѣма тайни за пѣвеца — говори пѣсеньта за дъщерята на царя. И мждрецъ старъ, съ снѣжни коси, ми разправяше омайна приказка за нея.

Живѣеше на изтокъ царь...

Но страшни сж пжтекитѣ на сърдцето — и безъ лампада мжчно се върви. Кога запѣе самумъ въ червената пустиня и обгори съ вихренъ пламъкъ това, що е изживѣно и мило, страшно е: не ходете тамъ!

И болка кръвна свива сърдцето — и раздиратъ мрака писъци на заблудени бедуини: опасни сж пжтекитѣ, водящи изъ пустинята — и нѣма дъно човѣшкото сърдце. А до дъно трѣбва да се изчерпи.

И мждрецъ старъ, съ снѣжни коси, разправяше приказка за дъщерята на царя.

Живѣеше на изтокъ царь. . .

Но трѣбва да се възлюби свещеното страдание, защото само така ще получишъ чашата отъ изумрудъ.

Живѣеше на изтокъ царь. . .

ВИДѢНИЕ НА ЕЗДРА.

Има нѣща, които се не виждатъ, защото сж скрити. Други избѣгватъ поради своята тънкость. Ето защо мждриятъ бди върху това, което е най-скрито.

Коангъ-Фу-Тзай: „Чунгъ-Йунгъ“ — I: 65.

ѣсницата Господня слѣзе надъ Ездра, жрецъ на Вишния, и му разкри нови слова. И изпълни се съ Духъ Ездра и издигна гласъ и рече:

„Видѣние за Послѣдния День видѣхъ и слова на откровение разкрихъ. На послѣдния принадлежи Послѣдниятъ День. И гледайте да не бѫдете послѣдни!

„Кога се завърши Дѣлото на Колесницата, Дѣлото на Творението започна. А свърши ли се Дѣлото на Творението, иде Послѣдниятъ День. На послѣдния принадлежи Послѣдниятъ День, но се пазете да не бѫдете послѣдни!

„Много знамения има Деньтъ. Но нѣма посилно знамение отъ знамението, че до тогава не ще прѣстане да капе кръвь отъ меча.

„Истина, истина ви казвамъ: не ще прѣстане кръвь да капе отъ меча, додѣто дойде Деньтъ. Лицето му е зорница. И гласътъ му — гласъ на колесници бранни, които припускатъ.

„Десеть седалища има Деньтъ: Вѣнецъ, Мѫдрость, Умъ, Милость, Сѫдъ, Великолѣпие, Тържество, Величие, Основание, Царство. Десеть седалища има Деньтъ — а горко на тѣзи, които дирятъ седалище въ ония дни.

„Прѣзъ вѣчната покривка на нѣщата сждбата ще разгърне книга отъ снѣжно-чистъ пергаментъ и върху бѣлитѣ страници ще впише всѣки мисъль.

„Свѣтътъ ще бжде изкласила нива. И жътвата е близо. Не День на гнѣвъ, а День на тържество и правда.

„Азъ Ездра, бѣхъ служитель на Вишния Богъ.

„И видѣхъ: и ето, раздра гласъ тъмнината — гласъ, подобенъ на писъкъ въ пустинята нощемъ. И кървави стжпки се отбѣлѣжиха въ небесното пространство. И азъ записахъ словата на това, което има да стане. Защото близо е Деньтъ".

„И стигна гласъ до мене — и прободе до дъно сърдцето ми, — гласътъ на Този, Който иде.

„Ще ги тъпче като скакалци и не ще намѣрятъ пжть. И гърлицата ще потърси гнѣздото си, но скорпиони ще намѣри тамъ.

„И ще ги мъкне като трофеи на побѣда. И по стъгдитѣ ще се разнесе гласъ на измама. И обнажени ще излѣзатъ отъ лѣгло женитѣ, за да дирятъ пжть въ ужасъ и смущение.

„И ще ги поведе Силниятъ къмъ нови брѣгове — и нови небеса ще имъ разкрива. Съ медъ и жлъчка ще ги храни — и не ще видятъ смърть, ни острие на мечъ.

„И кръвь ще оставятъ стжпкитѣ имъ по пѣсъка, а сърдцето имъ ще възрастне като слънце — и ще пръсне лжчи.

„И светото страдание на зачеването и раждането ще посѣти сърдцето имъ — и нови мирове ще родятъ.

„И кръвьта си ще пролѣятъ въ лжчи, за да дадатъ животъ на земя и небе. И изкупление ще донесатъ.

„А въ началото на новитѣ врѣмена Небесниятъ Мжжъ и Небесната Жена ще пламнатъ отъ любовь — и въ трѣскавъ екстазъ ще се зачене новъ миръ.

„И на лжчисти капки ще се разбие великото Сърдце, принесено въ жъртва върху олтаря на прѣдвѣчната Пасха.

„Блаженъ — този, който приеме тази кръвъ!

„Азъ, Ездра, бѣхъ жрецъ на Вишния.

„И видѣхъ това — и словата на бждния День записахъ. Защото иде Деньтъ. Той иде вѣрно и стжпкитѣ му сж желѣзни.

„Видѣние за Послѣдния День: на послѣдния принадлежи Послѣдниятъ День, но горко на този, който остане послѣденъ! Буря се носи задъ него — и прѣзъ труповетѣ на своитѣ бащи ще мине, а съ кръвьта на своитѣ близки ще се храни. Защото нѣма да има друга храна.

„И, кога дойде Силниятъ, ще го изведе. Съ медъ и жлъчка ще го храни. И не ще види смърть, ни острие на мечъ".

Словата на Ездра, жрецъ на Господа. Словата за Послѣдния День.

ИИСУСЪ НА ПЛАНИНАТА.

Той ме хваща за ржка и ме води надъ бездничѣ. Неговата хубость е обаятелна и, кога Го гледашъ, изпитвашъ томителна сладость. . . Води ме, Иисусе!

Света Тереза: „Замъкътъ на Душата“ — II: 19.

олѣми, черни облаци като дракони се гжстѣха надъ Иерусалемъ и говорѣха за това, което има да стане. А Иисусъ стоеше на Планината — и дванадесетьтѣ съ Него. И приказваха за бждащия День. И хвърли око Иисусъ на Иерусалемъ и сбръчка се отъ тжга челото му — и каза:

„Горко на тебе, граде Господенъ! Бичъ съска надъ тебе — и кръвь на рѣки ще рукне. Горко ти, Бетсаидо! Горко ти, Иерусалеме! Бездна отъ гнѣвъ ще се срине върху ви — и сълзитѣ на вашитѣ дъщери ще се изгубятъ въ черната кръвь на синоветѣ ви! И ще потъмнѣе прѣдъ вашата участь наказанието на Адма, а Содомъ и Гомора ще бждатъ по-честити отъ васъ! И въ страшенъ гръмъ ще рукне върху васъ проклятието на Вишния, защото надъ васъ тегнѣе кръвьта на пророцитѣ — до Захария, когото убихте между олтаря и жъртвеника!“

И попита Иоканаанъ:

„По каква личба ще познаемъ, Господи, че е дошло Царството и кое знамение ще ни увѣри, че е близо деньтъ?“

И отговори Господь:

„Иоканаане! Не си ли слушалъ, че личбата е у васъ, и — че знамението ще заговори въ сърдцето ви?“

А каза Никодемъ:

„Господи! Но, ако сърдцето лъже и ние сме слаби? Нѣма ли знамение за очитѣ?“

И рече Иисусъ:

„Никодеме! Нима очитѣ сѫ по-силни отъ сърдцето? Горко на кринатa, щомъ годината е безплодна! Но, ако търсите знамение външно, не ще ви се даде знамение, освѣнъ знамението, че Змѣятъ ще бѫде развързанъ и зѫбитѣ му — извадени.“

Но смутиха се сърдцата на дванадесетьтѣ, защото не разбираха словата за Змѣя. И казаха Симонъ и Незеръ:

„Рави! Какво е знамението за Змѣя? Не сме слушали нищо за него — и умътъ ни е смутенъ“.

И разказа имъ Иисусъ притчата за Змѣя:

„Имаше Змѣй — и силитѣ му бѣха голѣми. И знаеха исполинитѣ отъ Червената Земя това — и съ страшни очарования го развързаха. И изпълни съ силитѣ си вселенната, съскаше, въртѣше се като мълния и устата му изригваха пламъкъ, а очитѣ му — свѣткавица. А луспитѣ му бѣха зелени звѣзди — и лежеше Змѣятъ върху млѣчния пѫть, развиваше се — и земята стенѣше отъ пламъцитѣ на неговото издишане. И, кога се завъртѣваше, за да слѣзе отново върху земята, въ огнени водовъртежи изгаряха исполинитѣ. И разгнѣви се Богъ — и даде голѣми потопи отъ небесна вода — и звѣздитѣ изригнаха рѣки, а луната — потоци. И потопи се земята въ бездниτѣ на стихията, а Змѣятъ плувна върху вълнитѣ. И слѣзе, по Божие велѣние, Микаель — и свърза Змѣя въ пламтящи вериги. И свързанъ стои Великиятъ Древенъ Змѣй вѣкове — свързанъ стои въ вмѣстилището на Земния Огънь. А, кога дойде деньтъ на Царството и Бѣлитѣ отново слѣзатъ, развързанъ ще бѫде Змѣятъ, но зѫбитѣ му ще бѫдатъ извадени, а върху гърдитѣ му ще сложи Микаель седмозвѣздния печатъ на Вишния — и велики събития ще станатъ“.

И, кога свърши Иисусъ, издигна очи и каза:

„Близо е деньтъ, когато Синъ Човѣчески ще бѫде прѣданъ на сѫдъ и на убиване, — но

да не плаши никого това! Свѣтътъ иска палми, а Господь носи мечъ. И нека не се смути сърдцето ви тогава!“

И станаха Матхай, Накай, Еликумъ, Натанаелъ, Тходай, Матхиасъ, Мардекай и Незеръ — и отидоха въ града да приготвятъ за Учителя горница. Понеже бѣше прѣдвечерие на Пасхата и трѣбваше да ядатъ прѣсни хлѣбове.

А Иоканаанъ, Симонъ и Никодемъ останаха при Господа. Но каза имъ Иисусъ да го почакатъ при подножието, а той отиде на Планината да се помоли.

Моли се Иисусъ дълго и тежки капки падаха върху ланититѣ му. И молѣше се за Чашата и за Тирса.

А, кога слизаше надолу, спрѣ го Юда отъ Кариотъ и му рече:

„Много пжти, Господи, мисъль на съмнѣние е засѣнчвала ума ми. И се боехъ да питамъ, но днесъ е смутена душата ми — и не мога да търпя. Послѣденъ отъ дванадесетьтѣ съмъ — и пръвъ не искамъ никждѣ да бжда: нека пръвъ бжде слабиятъ, че послѣдниятъ винаги по кръвь минава и трѣбва силно да бжде сърдцето му, а душата му — адамантъ. Не е адамантъ още на Юда душата — но далече е още Деньтъ“.

А Иисусъ го погледна кротко и каза:

„Мъгла тегнѣе надъ душата ти, Юда! Отъ слънце който бѣга, мъгли се раждатъ въ душата му — и слабость ще покоси колѣнѣтѣ му. Кажи, какво ти тежи!“

И помълча малко Юда, па каза:

„За бждащия день говори днесъ ти, Рави. Слова на бждащия день вѣстишъ. А настоящия забрави ти. Слова и скрижали на настоящия день ни дай — и бждащия ще посрѣщнемъ ние сами. Не малко чудеса видѣхме отъ тебе. За чудеса не сме жадували. Ти чудеса извърши, но главното забрави. А щомъ не стори него, ти нищо не си сторилъ — и Вѣчниятъ ще отвърне лице отъ Своя Синъ.

„Изцѣряваше болни, Господи. Но болката изъ човѣшкото сърдце не можа да изцѣришъ. Глухи се изцѣряватъ, но не можа човѣкътъ

слухъ да обърне къмъ велѣнията на сърдцето. Глухи добиваха слухъ, за да усладятъ слуха си съ музика на разпѫтни флейтистки. Слѣпи проглеждаха, но не видѣха словата на слънцето и пѫтя на жъртвата. Проглеждаха очитѣ, за да видятъ игри на обнажени танцувачки, които прѣплитатъ сластно крака, за да уловятъ въ мрѣжитѣ си слабия. И ние, дванадесеть безумци, тръгнахме по твоитѣ слѣди. И не скърбимъ — че по-великъ отъ тебе не се е раждалъ.

„Ти цѣришъ. Но, щомъ умрешъ и слънцето угасне за човѣка, отново ще се роди болката изъ сърдцето, че пълно е съ язви. На падналитѣ даваше опора, за да паднатъ утрѣ пакъ — прѣдъ страха на кървавитѣ дни.

„И бѣднитѣ вървѣха слѣдъ тебе, Господи, че ти даваше на гладнитѣ хлѣбъ отъ небето, а на жаднитѣ — вода на животъ. Но що стори за другитѣ, Господи? За плачущитѣ по кръстопѫтищата на живота ти донесе утѣха — и тръгнаха слѣдъ тебе уморенитѣ, просящитѣ и продажнитѣ жени. Защото слова на вѣченъ животъ знаеше ти.

„Но тѣзи, които не сѫ слѣпи, глухи, паднали, — които знаятъ съблазъна на златото, живѣятъ въ пурпуръ и висонъ — нима за тѣхъ нѣмаше у тебе слова на вѣченъ животъ?

„За тѣзи, които спятъ при музика и минаватъ по цвѣтя, ти не стори нищо. Тѣзи, които иматъ дворци и радости на любовьта, които служатъ съ тънка мисъль на своя вкусъ — и се развличатъ съ танци, музика и тънки украшения отъ камъкъ и злато — тѣхъ проклинаше ти. Не клѣтва, а пѫть и указание ти трѣбва да дадешъ. И за тѣзи, които иматъ книги и философи, тънки измами на ума и сладости на чувствата, ти не каза дума. Тѣ не слѣзоха при тебе, че ти общуваше съ просящи и разпѫтници. Но защо ти не се качи при тѣхъ?

„Тежатъ ми мислитѣ, Рави. И смутенъ е духътъ на послѣдния отъ твоитѣ. За ония, които бѣха изгубили смисълъ въ живота, ти камънни скрижали начърта. Но за тия, които чупятъ скрижалитѣ, защото разбиратъ живота и внасятъ въ него с в о й смисълъ, за здравитѣ и богатитѣ

духомъ ти нищо не стори. А тѣ сѫ много. И ще растатъ безъ край.

„За долнитѣ ти работи. За мъртавцитѣ на живота — и ти ги възкръсяваше, за да познаятъ грѣха отново и да те проклинятъ, че си ги възкръсилъ. А живитѣ остави. Нарече ги синове на разтлѣние. Но защо не ги изцѣри отъ разтлѣнието, — ти, който цѣрѣше слѣпотата и глухотата? И защо не остави пѫть, по който да се изгуби разтлѣнието — и да се не връща?

„Тежи ми, Рави! Горчиви думи казаха устата ми. И, ако нѣмамъ право, просвѣти ми ума съ потоци свѣтлина, че мѫчно е при себе си човѣкъ задълго да остане. Прости, Учителю!“

Замисли се Иисусъ, па сложи рѫка върху рамото на Юда и рече:

„Не ми тежатъ думитѣ, Юда! И твоитѣ слова не идатъ отъ живота. Сърдцето ти е здраво като скала, но вѣра въ бѫдащето нѣмашъ. За день не става отъ сѣмка тамаринтъ, нито отъ кълнъ — смоковница. И тежко на жътваря, който хвърля сърпъ и дири мандрагори! Дѣто има слова на сърдцето, суетни сѫ скрижалитѣ. Но вѣра нѣма ли, — мъгли прѣплитатъ мислитѣ, а отъ себе си не може човѣкъ да избѣга.

„За силнитѣ, говоришъ ти, законъ не дадохъ. Не си ли слушалъ притчата за класоветѣ и приказката за Сина на Господаря, пратенъ въ лозето, не си ли разумѣлъ? За силнитѣ скрижали — то е стръвь за крокодили. Не трѣбва да се хвърля светинята на кръстопѫть: минава всѣки. А безумниятъ открай напрѣдъ върви.

„При здравитѣ не отидохъ, — ти казвашъ. Но вѣчниятъ животъ не слага синуръ между здрави и болящи. Пшеницата и плѣвелътъ растатъ едно до друго. И тежко на сърпа въ бѫдащия день! Елей за кожата, — разказватъ старитѣ. Елей за кожата, която ражда слинове. Но за сърдцето, въ слинове обвито, нѣма елей. Стрѣла пронизва тамаринта, но отъ кожа на крокодилъ се чупи.

„Пази се отъ себе си, Юда! И въ деня, кога Синъ Човѣчески бѫде прѣданъ на сѫдъ, ще се отречатъ отъ него мнозина. Но тежко на облака, който носи мълния!“

Иисусъ слѣзе при подножието и отиде съ тримата въ града, за да празнуватъ Пасхата.

А навѫсенъ стоеше Юда. И бездна се въ сърдцето му разтвори. Но впери очи надолу, въ жилеста дѣсница вчепка брада и се замисли. И рѣши Юда да направи своето за силнитѣ, които Иисусъ отхвърли.

И отиде при синедриона.

И кога, подиръ полунощь, Иисусъ и единадесетьтѣ пѣеха химна за Агнето на Небесната Пасха, за Дѣвата и за Разпънатото Слънце, въ тишината на топлата нощь блѣснаха факели, разпалена борина и лампи съ елей. И хора вървѣха крадишкомъ между маслинитѣ.

Излѣзе Иисусъ и наближи.

И срѣщна го Юда, поздрави го и го цѣлуна. А Иисусъ го погледна тѫжно и кротко — изви ржцѣтѣ си, да ги свържатъ.

А единадесетьтѣ го оставиха.

Защото е писано нѣкѫдѣ, че самъ отива на смърть този, що се е родилъ въ самота.

КОЕ ДѢ Е.

	стр.
Прѣдговоръ	7
Царьтъ на мрака	13
Каинъ и Евель	21
Тритѣ небеса	29
Вавилонската кула	39
Мелхиседекъ	47
Каломаинъ	53
Жрецътъ на Озириса	61
Пжтьтъ на звѣздитѣ	69
Псаломъ на Слънцето	77
Пѣсень на Дѣвата	83
Словата на Блажения	87
Даниель	95
Книга на загадкитѣ	103
Соломонъ и Балкиза	113
Сватбата на царския синъ	123
Дъщерята на царя	127
Видѣние на Ездра	131
Иисусъ на Планината	137

Корицата и заглавкитѣ
сж работа на Николай Райновъ.

Книгата е дигитализирана от Студентско общество за компютърно изкуство (СОКИ), scas.bg и е предоставена от личната колекция на Росен Петков. Дигитализацията е в рамките на проект „Илюстрациите на Българския литературен модернизъм“- дигитализиране и изследване на редки издания - корици, оформление и илюстрации, издаване на каталог и изложба“

ПРОЕКТЪТ Е РЕАЛИЗИРАН С ФИНАНСОВАТА ПОДКРЕПА НА МИНИСТЕРСТВОТО НА КУЛТУРАТА

Цѣна 1·50 лв.
КНИГАТА Е СКЛАДИРАНА У ИВАНЪ ГЕЛИНОВЪ, СОФРОНИЙ, 9, СОФИЯ.